

بمرونہ او

غمرونہ

خبرپہل محمد عارف غروال

بمونه او غمونه

خبر نيل محمد عارف غروال

کال ۱۳۶۷ هـ ش

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَدَنِي دَارِ اَلْعِلْمِ

دکتاب مشخصات:

دکتاب نوم: بمرنه او غمونه

مؤلف: خېرنل محمد عارف غروال

خطاط: سيد قاسم چکنوري

خپروونکی: د افغانستان ملي اسلامي محاذ

دپشتي طرحه: تورن قربان شاه

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال: ۱۳۶۷

اهداء

د افغانستان د مسلمان ملت قهرمانو غاړيانو او
بجاهدينو ته ، د افغانستان د قهرمان ملت د لكونو شهيدانو
پاكور وحنونو ته او د اسلامي افغانستان لكونو يتيمانو، كوندو
بوږو او وږو ته يې د غمجن زړه د تاثراتو د يوې دالۍ
په توگه وړاندې كوم .

په جینوا کې ېې تقدیر شوک بدلولای نه شي
دېل په خوښه فیصلې هېڅوک ستای نه شي
موز لایخوا د سر ښندنې فیصله کړې ده
وېش ملتونه هېڅ قوت له منځه رولای نه شي

بسم الله الرحمن الرحيم

شعر دواخواه و خوشنود

دکي

دگران هېواد ديو دين دوسته او وطن دوست شاعر
محمد عارف غروال د هغه اشعارو مجموعه چې نوموړي له ۱۴۱۲ز
کال مخه را پدې خوا زمونږ د مسلمان او غير مسلمان ملت د مقدس جهاد
په اوبزو کې ويلې او ليکلي دي زما مخې ته پرتله ده .
خو ځکه چې ليکوال د شعر او ليکواله اوږده سابقه لري او د يو داسې
نامتو او پېژندل شوي شاعر په شعرونو څه ليکل زما په شان
ديو غورځني او عامي سړي ، چې د شعر او فن په پوله هڅه نه کي
تير شوي ، له وسه کله پوره ده . دا کار د منتکالانو دى او د ليک
داستادانو . چې د کتاب د چاپ کېدو وروسته شايد ليکني
پرې وکړي ، تقرېبونه او کړه کتنې پرې وليکي .
نه به د يو شمېر نالست او صغافې په حيث دخپلې وظيفې او

ملک په اړه دخپل درد او تحلیل په رڼاکې یوه ډېره لنډه
لیکنه پرې وکړم په دې ډول چې :

شاعر دیورتود درد او سوز څښتن دی . دغه درد هم دهغې
ژورې مینې په نتیجه کې چې دخپل وطن او خلکو سره یې لري وده
پیدا شوی دی . په تېره بیا هغه وخت چې لس کاله دغه دروس
کمرښتي پرېڅو زموږ د مسلمان ولس په سیاسي واک کېږي او چله
او بیا د روسانو دلوح او بریده تیري په نتیجه کې مهاجرت ته مجبوري
شو ، د دغه درد او سوز لږې نورې هر ژبغاړنډې شوې . دغه
درد او دغه سوز عربت خپلې او جلا وطن شاعرې ته مجبور کړي چې
خپله توله هستي دخپل کړن ، خوږه او جنت نشان وطن لپاره
وقف کړي . شاعر همدغه مطلب دخپلو احساساتو په څپو کې
اظهاروي په دې ډول چې :

زه دگران وطن په پاڅه مینه خپل ژوندون کړم
ځکه مې دگران افغانستان لمنه ونيو

همې خوهر دغروال شاعرې په عمومي توګه د وطن دوستۍ
او ولس دوستۍ په مینه مسته شاعرې وه چې زموږ دگران

هېواد د شعر او هنز سندرېزه فضا يې ښکلې او خوندور کړې
 و. خو د مهاجرت په وخت کې يې لکه ټنگه چې دغه مينه خو
 چنده زياته شوه، د داسې جوخت يې غږونه او دردونه هم وڅرچنده
 زيات شول. همدا سبب دی چې د شاعر دغه شعرونه د هغو
 لويو غمونو او ژورو دردونو ښکاروندي دي چې د شاعر زړه د-
 هغوی انگار داغلی او پوله پرله گرځېدلی دی. د داسې دردونو-
 احساس يوازې هغه څوک کولی شي چې د غردال په شان په شته وطن
 کې بې وطنه شوی وي. دا شعرونه په حقيقت کې د شاعر د زړه
 تناکې دي. د هغه زړه تناکې چې د غربت او جلا وطنۍ په سگړتو
 داغلی او تناکې شوی وي. او د هغه ژوبل او مجروح زړه خواب دی
 چې د کمزورتيا استبداد د ستم په غشو لگېدلی دی. دی خپل
 دغه سوزناک درد، دغه د پردیسي او محروميت درد په خپل شعر کې
 کې داسې څرگندوي:

مسافر پروت يم په بل وطن کې
 ځکلوته خوند کړي په خپل چن کې
 شوندي په يادو د خپل وطن د
 داسې وطن به په ځنکندن کې

ياد چې :

باغ - بوستان شته خوربلان خونخني کڼو وکره

نرهاد پلار نيکه په بڼ نرغ او نرغن پاتي شو

غروال خپل شعراو ادب دخپلو خلکو او خپلې ټولنې - ټولنيز ژوند ته وقف کړې او په دې نظر دی چې ادب د ژوند تصوير دی. نوځکه دنوموړي دشعرونو دغه مجسوعه هم نړيوال د مسلمان او انگيالي اولس د سياسي او اجتماعي ژوندانه دمغز بللو بللو اړخونو انځورگره ده، چې د لږو کلو راپدېخوا د روس د کمونستي تيږي او استبداد په مقابل کې نړيوال د مجاهد او جنگيالي اولس د بې دريغه مقاومت او قربانيو څخه اغيزمن دی.

په يوه بې دفاع اړکړچني او په اقتصادي لحاظ وروسته پاتې خوله ايمان او عقيدې څخه برخمن اولس، دنړۍ له لوی مادي او سپوږمې ځواک له خوا د تحمیل شوی خونړي جنگ په نتيجه کې هره وځ وځپه بهیږي، کلي او کورونه نړیږي، ښارونه وړانيږي، باغونه سرخېږي او بالاخره وطن ويجاړیږي. د دغو وینو، د دغو هرگونو او د دغې ويجاړتيا ننداره هرڅوک کوي خو د شاعر ديد بيل دی او احساس يې بېل. او که نه نو د غروال په دې شعرونو کې ولولئ:

چې له سرو ستونگو ډیر اوښکورو د روان دی

سور په وینو ډیر نرنگان افغانستان دی

قربانی ما د قام نه منظوریږي ؟

که لا پاتې ماته وخت د امتحان دی

یاد ابل شعر :

چې ډیر سواله ډیر خوا به و یجاړیږي

دا ډیر هیلې ډیر اسرې مسکن د چادی ؟

چې هر کافي د شهید په وینو مړه دی

د غاقلو په شان سور مدفن د چادی ؟

په دې خوا به تولا سره متفق ډیر چې د افغان جنګیالی او بریال

ولس د لس کلن جهاد په اوږدو کې د پښتو ژبې شعر او ادب یوه لویه

غنا خپله کړې ده. ځانګړې لودی لږ پیدا کړې دی او

د روسي میر خمنو په وړاندې یې د مومنو او وطن دوستانو پر ګټو په

را پارولو او پاڅولو کې ارزښتناکه ونډه درلودلې ده. که څه

هر حاسي ادبیاتو له همغږو مریو پیر یو څخه په پښتو ژبه کې

سراج درلود او ډیر یو په پیر یو کې د زمانې له غوښتلو سره سره

خپل رسالت تر سره کړې دی خو درواغو جهادي ادبياتو روح
 د پرمختللي، هدف يې سپين او سپين او د مبارزې حرکت
 يې د پرمختللي ده .

د غروال پدې مجسمه کې هر زيات شعرونه حماسي شعرونه دي چې
 چې شاعر د مغوي زياته برخه په هېواد کې دننه د جهاد په مقدسو
 سنگرونو او جهاد په مرکزونو کې ليکلي ده او هر دوسله وال
 محاذات شا په دارالهجرت (صوبه سرحد پاکستان) کې . چې يو
 روح نمونه يې دلته لوستونکو ته رواندي سکر :

نارې سوري دي غرو د پکتيا کې
 د برې غېز دی په هر خوا کې
 دشمن د تېنتي لوري ورک کړي
 خزانان ترې تاو دي په پکتيا کې

شاعر نهمون د دين او وطن غليم - زمونږ د خلکو او داسې غليم
 له نني دي پېژني . نه بلانې ظاهرې د مغر باطن هر پېژني . د
 مغر د پراختيا غوښتنې او جهان نېرې مې يې د سر په سترگو
 ليدلي او ورک کړي دي . د مغرې چرمه او سفاکې خېن لوی

بينی وډته لوڅه او بربنډه شويده . هغه غليم چې ډله شان د غورو
واسونډه هېوادونو ته ورننوي او بيا په لوت او تالان پيل کوي .
دغه غل اوس زموږ د هېواد د مبارزو لاس په منځ کې راگيردی او د
تبيقتي لودی ترې وړک شوی دی . شاعر د بشریت د دغه مسکو
د بښمن په بار کې خپل شاعرانه اظهار داسې کوي :

د پري په لور روان پير پر مخ دوسر

راځي کړی می نن بیا نړيوال غل

غولري نور ملکونه هر پکې جليل کړي

دغه اور چې نن زما په خونه بل دی

نرمون په گران او خولپه هېواد باندې د شمل خونړيو اوتبا
کړونکو طوفانونو د سرو پيلادو داسې بله وودولې چې ددې
جنت نشان وطن و دان کلي يې په ځکندوالو بدل کړل . شنو او سمو
باغونه يې و سوځول او په سلگونو زده افغانان يې د خپلو شهيدانو
په غمر غسجن او داغدار کړل . دغو سوځونو، ښکونو او وژنو
او بې نظريه - ستونزو د افغان لاس سوله دوست او سوله
د هېت ته ستړي صدمه ورسوله - هغه د هېت چې د نننۍ
بشري تواني له پاره لازمو ضروري ځکندل کيږي . دا همد
کمونستي اتحاد د تسلط برکت و چې د مينې او محبت په

د دې ادارې له پاره دوياړخای دی چې د یوډاسې
ادبي اثر په چاپ او خپرولو یې لاس پورې کړی دی او
لوی خدای (ج)، دې موږ ته توفیق راکړي چې د قلمي
جهاد پدې برخه کې دې ته وده وکړو ګا موږ هم پورته
کړو. **وَاللّٰهُ اَعْلَمُ**

نورالی حاجي

د نشراتو لوی مدیر

حای یې د خلکو په زړونو کې د کینې، عداوت او غیچ
اخیستې تخمونه وکړل. غروال هر دین ولسي او وطن
دوست شاعر په حیث دخپل مسلمان او بې دفاع ولس په
بد بختیو او ناخوالو سخت خوږیدلی او کړېدلی دی. او
د دغو دین دشمنو او ولس دشمنو په وړاندې یې د غیچ
اخیستې ژور احساسات را پارېدلي دي چې انعکاس یې
په شعر کې هر لیدل کېږي.

وېلي د خلکو په زړونو کې د کینې، عداوت او غیچ

سېامې نیت دی چې د دوی کورنۍ و خړوم

خیر دی که نن زما کورونو باندې اړ پورې شو

د دوی د زلمیو، ځوانانو، ښځو، کورنۍ د خړوم

نړۍ د افغانستان د ملي اسلامي عیاذ د شر استو د

مسئول په حیث دخپل دین، وطن او ولس په هکله د -

عبد عارف غروال شاعرانه احساسات ستایم او د شعر

فن ته یې د قدر په سترگه گوهر. حکم چې ما په هغه

کې د شاعر د ژورو دردونو او انقلابي ولولو انعکاس

موندلی او له دې کبله چې ورته د تېرې زړه خونا ب ویلی

دی. د شعر بڼه، ریښه، روح، اند، د خلکو په زړونو کې

مادہ سہولتی لو آؤ ادا افغانستان پر جیلہ
ما د انسان د انسانیت دستور مان پر جیلہ
سکر د حق پر ی پ خیلو پ کو پیو پ کو
پر خیل وطن کی حاکیت پیک کلان پر جیلہ

ت لهر يو با عزمه دي، پورا ش رگس و قلمه بشه رگس
 رگس به لهر به بله رگس رگس رگس رگس
 رگس رگس رگس رگس رگس رگس رگس رگس
لومړنۍ خبرې
 رگس رگس رگس رگس رگس رگس رگس رگس

ژوند د لوړو او شورو د وړو او دسترنزو او مشکلاتو
 په مقابل کې د مقاومت او مقابلي نوم دی، انسان چې په کور
 عیط او کورم ټولنه کې ژوند کوي له ښه او بد څخه متاثر کېږي
 د خپلې ټولنې د وګړو په څرنګه خوشالۍ او په ځپګان یې ضرور څپه
 کېږي، په یوه ټولنه کې هر ډول وګړي ژوند کوي ځینې داسې
 وي چې د ټولنې د استوګنې د ډېر لږ تاثر او ځپګان په مقابل کې
 هر څپل احساسات نه شي کنټرولولای او د خپلې ټولنې د هر
 وګړي غم او ځپګان شخصاً د ځان غم او ځپګان ګڼي.
 شاعر او لیکوال د خپلې ټولنې او چاپیریال د پیښو او حوادثو
 د اغېزې ګر په توګه د داسې احساسات نه په اړه ځان احساس درلودونکي
 دي چې خپل احساسات تر کنټرول لاندې نه شي راوستلای، هغه
 څه اغېزوي چې دده د ژوند د عیط په چاپیریال کې پیښېږي.
 د افغانستان د لس کلن جهاد په اوږدو کې زموږ د مسلمان او
 مجاهد ملت په ګوت ګوت کې د وسله وال مقدس جهاد تر څنګ

فرهنگي سنگر همدتود وساتل شو اوپه دې موده کې يونيات
شمير داسې ويناوال اړمنځ ته شول چې رښتيا هم نرموېز د
ماتلونکي تاريخ د وياړ سبب کيدای شي او نرموېز د دغو
ويناوالو او د قلمر د خاوندانو د هلو ځلو برکت و چې نرموېز د
مقدس جهاد دغه اړخ خوږا پياوړی او غني شو.

که څه هم نه ځان د حکمران هيواد د ټولو شاعرانو او -
ليکوالو په ډله کې ډېر کوچنی بولم، خو څه چې مې ليکلی دي
هغه د خپل اسلامي احساس په توگه خپل مجاهد ملت ته وړاندې
کوم اوپه دې وياړم چې د جهاد په دې موده کې مې دا دوهم
جهادي اثر دی چې د اشعارو د مجموعې په توگه يې چاپ
ته سپارم چې البته نه مالومې اش د ويښو د فولرو په نوم
پخوا چاپ شوی او دغه مجموعه د «بمبون او غمونو» تر سرخط
لاندې د وړندو لوستونکو مخې ته پرته ده، البته که کومه
ادبي ښېگړتيا ولري ما به وځغېښي. په پای کې د دغې مجموعې
د خطاط په چارو کې چې کران مجاهد وروښيد قاسم چکنوري کړې
هلې ځلې کړي دي نه ما دنړيا قېدر داته وړوي اوپه دې
ترگه دغه مجاهد وروښيد د جهاد په چارو کې دنړيات برياليتوب
هيله کړ او د لوی خدای (ج) له حضور څخه نريات

اجر ورتہ غولپر، دگران افغانستان د بشپړه خپلواکۍ -
او په خپلواک افغانستان کې د قوم مسلمان ملت په خوښه د
اسلامي نظام د تينگيدو په هيله .

وَاللّٰهُ اَعْلَمُ

خبرپنل محمد عارف غروال

خلايه

خدايه ستاپه نوم پيل ڪري ٿي جهاد دي

دني ۾ منڇ افندي دي بلو فساد دي

نرو که مرڻم خود اڻڻوندي ابدي دي

په دي لار ڪي سر بازل نر مامراد دي

په دي لار ڪي ته مدد راسره وڪره

تاته ڙارمه او تاته جي فرياد دي

غلامي دڪر ڪله قبلوي شرم

پيه لڪري تانسان خدايه آند دي

سردې والاهي د آند ٿروندي لاهه پاره

آند دي د انسان ٿروندي بنياد دي

ستار بنيتي بند کان نن ناهوار دي

پري مر غلي جي دسره ڪمن صياد دي

حق پر ڪفر غلبه ڪمي غمرو الله

پوره شري ستاد هيلو اوس معياد دي

بيماري ڪالوني ۱۳۶۷/۲/۱۴

مبارک مولود صلی الله علیہ وسلم

داستاپه مینه به خپل سرور محمد قربان رسول !
 ستاله نامه نه صدقه شه تول جهان رسول !

..

زما د زه مینه یو ده بد لیدلی نه شي
 مینه مې اور نه هر توده شسريد لې نه شي
 دا هغه مینه ده چې لودی بدلولی نه شي
 دا هغه مینه ده چې بله خایولی نه شي

ما په دې مینه از مایلی دی خپل ځان رسول !

ستاله نامه نه صدقه شه تول جهان رسول !

ستا مینه شه ده د لوی خدای د بڼه گه مینه ده
 دا مینه، مینه د انسان د آزادۍ مینه ده
 دا مینه خپلو کې د مینې او وروړۍ مینه ده
 د حق په لار کې د خپل سر د قربانه مینه ده

داستاپه مینه شول پیدا ځمکه آسمان رسول !

ستاله نامه نه صدقه شه تول جهان رسول !

تا په تورتو کې د ژوندون دیو روښانه کړله
تا کڼ لیچونو کې دیون لار آسانه کړله
تا د جبارو، مستکبرو ماغې وړانده کړله
تا په شغلو د وحدانیت نړۍ روښانه کړله

د ژوند بهیر دې کړ په سمه لار روان رسوله^۴ !

ستاله نامه نه صدقه شه ټول جهان رسوله^۴ !

ستا مبارک مولود په ژوند کې سترېدلون راوستو
خود وروته یې وحدت او پیوستون راوستو
له شقاوت او سرکشۍ نه یې بلیتون راوستو
د حق په مینه یې له حق سره شتون راوستو

تیاره کوټونه شول د حق په لمر روښان رسوله^۴ !

ستاله نامه نه صدقه شه ټول جهان رسوله^۴ !

د خداي بند د بندگانو بندي پرېښوده
آزاد انسان د انسانانو غلامی پرېښوده
انسان د حق په لور دیږ بل تباهی پرېښوده
د نیا تورتو او ناریکو د ظلماني پرېښوده

په انسانانو جسم و شو د زندان رسوله^۴ !

ستاله نامه نه صدقه شه ټول جهان رسوله^۴ !

خو :

نن یوځل بیا انسان انسان باندې ظلمونه کوي
وحشي انسان له حق منکې دي وچستونه کوي
امن ، سکون له منځه تللي دي جنگونه کوي
د ښکونکو پيروان ، جنايتونه کوي
مقابلي ته دي ولاړي ستاپيروان رسوله ؟ !
ستاله نامه نه صدقه شه ټول جهان رسوله ؟ !
مروسي وحشيانو د نړۍ د ښکېل تکل کړي دي
دې ملحدانو د نړۍ په مخ اوږل کړي دي
دغو خرسانو د ژوندون پر ضد عمل کړي دي
لوېشت لوېشت ځکه يې د ظلم جوړغوبل کړيدي
هدف يې دادی چې نابود کړي انسانان رسوله ؟ !
ستاله نامه نه صدقه شه ټول جهان رسوله ؟ !
د دې جشت مقابلي ته افغانان ولاړ دي
که وسله نلري ، جوتينک پخپل ايمان ولاړي
د خدايي په مينه د جنت په ستر ايمان ولاړ دي
د مسلمانانو د قرباني په سپين ميلان ولاړ دي
هر مجاهدي دي د بدر پهلوان رسوله ؟ !
ستاله نامه نه صدقه شه ټول جهان رسوله ؟ !

یقین مودادی یا به مری یا کامیابیرو مـ موبزه

په ټینگ ایمان په خپل هدف وټه رسېږو موبزه

ستاد ارشاد له هر لوري به منځگړي شتون موبزه

پرمخ روان یو کله بیرته رامنځته موبزه

غزوان د ژوند د آزادۍ دی په ارمغان رسوله؟!

د ستاد ارشاد له نامه صدقه شه ټول جهان رسوله؟!

۱۸۶۶ / ۱۲ / ۱۲ کیس

حق ته تسلیم شد حق په خوا شه

سرکشي پرېږده د خان دوا شه

سرکجن افسانه خان دې تپاه کړي

دخان په غمر کې لږ په لږ شه

۱۲ / ۱۰ / ۶۲ افغانستان

د بشريت لارښود په وړاند

د خپل ملک شوق وړ نښه راځيږه راځيږه

د اسلام د آسمان لمره راځيږه راځيږه

په امت دې توره شپه وپري وپري سره اوړونه

انسانيت كډه بار كړې مرگ او شوبله ده ويړونه

نن هغوی په ویر پراته دي چې په ژبې قربانيږي

خپل وطن ګټورېنه پاتې پرې شول دك پريي ملګرته

خدای نه دا تمناو کړه (په امت څه څه)

د اسلام د آسمان لمره راځيږه راځيږه

ستا د دين د بلې شمې پټنگان نن لولپه شول

ستا د پاكي حق لار په پيروان نن لولپه شول

په نامه دې چې نازيږي چې په دين دې قربانيږي

خدای پرسته حق پالونکي افغانان نن لولپه شول

نو باران د رحم و فضلې لوديږه لوديږه

د اسلام د آسمان لمره راځيږه راځيږه

مړې د خدای د دین له پاره خپل مړې نندار کړل
 د ښمنانو مو کورونه په بمونو ویرانه کړل
 په خواجه وطن مو جبره د غمرونو کړې لاده
 هست او بود مو ستا په لار کې له یوځې شکر کړل

دنيا توله تياره شوې د حق نوره واخلېنه

د اسلام د آسمان لمن راخليږه راخليږه

چا وطن نه کده وکړه څوک مو چلو کچنکېږي

د چا خوږې کنده واله شوې څوک پېر اوږکې اوسېږي

څوک جيلونو کې وراسته شول ترينه ډکې جيل خانې دي

څوک ژوندي په خاورو خښ شول څو شېبې تېرېږي

ستاد سر قرباني غواړي ، نو غواړه د انښه

د اسلام د آسمان لمن راخليږه راخليږه

کابيان ۱۳۶۴ / ۹ / ۱۴

د حق رڼا

تور تم د جهل په دنیا حکمراني کوله

ظلم، ستم و دانسان عدالت مخکې نولې

باطل د حق پر غاړې په خلکو واکمني کوله

د پرېو خدا پالنې د حق او وحدت مخکې نولې

د حق رڼا ته چا په زېږون کې مخکته وکاره

انوار د جرم کوم عابد د پاسه نه اوږه بدل

تر لغ د وحدت ته چا کوډون کې مخکته وکاره

د چاسر نه دیو خدا د حضور ته نه تېمیدل

د خدای بندم، د بندگانېدگې کوله

د ظلمتو، وختونو او فتنو دور و

د خدای جهان کې ځینو خلکو غلامی کوله

د جنگ جگړې او د نهضتو، تر څو دور و

د شپې لږ کېدی څو توره تم کې لس لرونځلو

عرب، عجم یې کول رڼا تېکدي ورا شولې

د حق په غیږ کې نوډانې بش لرونځلو

د عیش او نوش او خرافات میخانې ورا شولې

دغه رڼا د حق رڼا ده د مکې په غيږ کې

تولې د نيادې د نورې پلوشې رسيدې

او پښتګان ترې کړې طواف د مديني په غيږ کې

چې جوړوبته يې د حق زمينې ور سپړلې

د خداي خلق تر دنيا او خلاصون زير شو

خير البشر په مرغلانو کې سر و مښلې

غزواله يو مخې په ژوند کې د بدلون زير شو

د خداي نياز يې تولون بيانې کې افسر مښلې

کې بيانې ۱۳۶۴ / ۸ / ۲۵

خوښوندي م خو چې پايم په جهان کې

قرابغه ته به ولاړيم په ميدان کې

د وجود هر يو اندام به صدقه کرم

د سرو په زړه کې نشته د افغان کې

د حقيقت اسرار

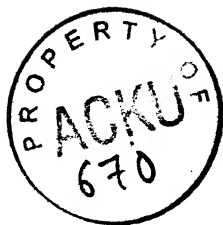
څوك خبر د حقيقت په پټ اسرار دي ؟
چې نصيب كې فايدي دي كه اضرار دي ؟
چې كانه شول فلک ونيول په غيږ كې
خوځولې چې سړو د نلك وسترگو خاكي
چې وچيم په شان به تل به ملاك به وو
برصيصا په شافې د بېرلايق دناردي
حقيقت ته رسيدل صداقت غواړي
صادقن بنكلي كلونه د گلزار دي
الهي انزل په مغربا مند به اوري
چې كېن نه دروي روان په سملار دي
څوك په مينه د دنيا كې ليونې شول
څوك هر مست په محبت د گردگار دي

په كېريوان كې دې سړي كته كړه غولله!

چې دې څه شي راښيي په بازار دي.

۱۳۶۲ / ۱۰ / ۱۵ پېښور

افغان كالوني

دودین لار

چې دودین لار کې شي قربان له هغه چانه قربان
چې توره شپه له منځه وړي هغې رانه قربان
چې لاتر اوسه د حیر (عز)، په پاکو وینو سور دی
هغه میدان د معرکې د کربلا نه قربان
چې سړي ودرکې، خو د دین شمع یې بله کړله
د سترگو توره، د زړه توقې د مصطفی (ص) نه قربان
چې له هر ځاڅي یې د وینو سیلابونه جبر شول (عز)
نور البصر د ناظمې بي بي زهرې نه قربان
چې پیلامه یې دخپل سر په ودرکولو وکړه
په پاکه لاره کې له داسې ابتداء نه قربان
چې لاتر اوسه پدې لار کې ودرکوي سرونه
د افغانانو د سروینو له سودا نه قربان

غزواله ! مڼه ورته وایه شوندي وگتله

بنکلي اماڅ پسې له داسې اقتدا نه قربان

٦٦ / ٦ / ٢٠٠٠ کال

د قرآن لیک

تا چې د دنیا د ستر شیطان لمنه ونیوه
ما دخپل ځیر دخپل جهان لمنه ونیوه
تا چې وطن د غر خولریلان و تاره
ما د حق د لارې د میدان لمنه ونیوه
ته د بروس بچۍ وې د بادار غېږې ته ولورېدې
ما په دین مین دخپل نعان لمنه ونیوه
تا چې دشمن ټانک طیاره وطن ته راوستل
ما په مقابل کې د ستان لمنه ونیوه
دغه نتیجه ستا د وحشت نه د نرختی ده ؟
وینو د شهید چې د آسمان لمنه ونیوه
ستا د بربریت او د وحشت څرگندی نښې دي
اوسکو د یتیم چې د حکریزان لمنه ونیوه
ستا دین دشمنی ، وطن پلرونه هرچا ولیده
غڼ د مجاهد د تنول جهان لمنه ونیوه
زه د خپل وطن په پاکه مینه خپل شړندون کوم
ځکه مې د گران افغانستان لمنه ونیوه

ځان دې لمانه مير شي که وطن به هير و مړه

دې لمانه چې نن د هر افغان لمانه ونيوه

دغه لوی دېښمن په اتحاد سره ماتېږي به

ځکه چې د هر يو زور او ځوان لمانه ونيوه

په ټينگه کړه لاس کې واده چې چېرې پرې نه وي

نن چې دې غرو لاله! د توڼان لمانه ونيوه (۱)

۱۳۶۲ / ۱۱ / ۱۸

افغان کالو

په دود گلري کې نېغې شړوندون دی

ځانگړي ژوند کې پروت ځيگر خون دی

هغه قامونه تل بربالي د یو

چې نهایت روزگاري به پيوستون دی

۱۳۶۲ / ۱۱ / ۶۳ د اتحاد دفتر

(۱) د «لمانه ونيوه» د شاعري پر لړ کې .

د حق میدان شہید ته!

د حق میدان کې شری په حق لار قرآن شہید!

هیر به می نه شی زما ورزها افغان شہید!

د تانک او توپ مقابلہ کې په ایمان چنگیږی

په قریافه باندې دې ویاړي مسلمان شہید!

د حق په لار کې که شہید شوی څیر وانه کوي

په پاکو وینو دې نازیږي تول جهان شہید!

ستاله هیبت په روسانو زلزله کده ده

ځمکه لږ زږي اولږ زږي پاس آسمان شہید!

نارود الله اکبر دې زلمی جوړې کړي

د وینو څاڅکونه دې جوړ شولو توپا شہید!

د ډېر قام پلورونکي ملحد دې لږ کونډه ولاندې کړل

ځان دې کړو وصل لرحمت د پاک سبڅا شہید!

د غروال غرونو کې د سرو وینو پالې سیري

کړوندي سري دي اودی سور هریا بان شہید

۱۳۶۲ / ۸ / ۹ پښاور

افغان کلونی

دافغانانو نوروز

د نوروز هوار او الوته وطن کې

بیا به سره کلونه فرش شي په چمن کې

د وطن د سټې بیدیا به لاله زاروي

خو ماليار به ليدی نه شي په گلشن کې

چې ميلې به د نوروز پکې کېدلې

اوس د اوربمې وړېرې دې مسکن کې

د سخي روضه په وينو باندې سروده

بړهيجان دی پيدا شوی هرېدن کې

د افغان په خونه اوردی لگيدلی

وينه جوړشي په هر زړه ان هوسن کې

اسلامي انقلاب ځي پر مخ روان دی

د خپل خدای حضور ته څو په سر کفن کې

الهي انوار پر حقو باندې اوږمې

چې د حق نارې وي په ځنګدن کې

دا خپل س به د خپل دين په مينه وګرم

شم قربان به د وطن پاکېلن کې

خدای (ج) د هغه چا ملگری دی غرواله !
چې مسرتی غلط نه شي په رستن کب

۱۳۶۲ / ۱ / ۱

نفا
کالو

خاڅکی خاڅکی وینه مې د دین په مینه توپیر شو
مه ژلمو مور جاني د زیچ په لاسه وایم
سرد پښتون سرخو قربانه ته پیدا شوی دی
سره چې تیر یې نه هغه مرد میدان یم
ما د قام په مینه چې نرانگو کې شم زده کړي وو
هو دی کپ پر ځمکوې هو د من زوی د افغان یم

دېمونون پې باران

په وطن مې نن راغلی پوځي شانه دورا دی

کودې پروت دی لوقې لوقې دېمون پې باران

زړه ولېم میدان ته قرباني مې وظیفه ده

په پښتون زړه کې ټکا شوې خدایو مینه پښتنه

د ایمان په زور جنګیو له خپل دین نه قربانیو

بس د خدای په مینه مستیم عقیده زما ورسره ده

حکمه نن مې قرباني ته حیران پاتې درسته جهان

کودې پروت دی لوقې لوقې دېمون پې باران

خیرکه ددان مې کلی کودشي، خواصلام دې امر وي

چې د خدا حضور ته خمه دا انعام دې امر وي

زه تر هغه به جنګیو خو چې سترګې مې غړې وي

چې تاریخ پرې افتخار کړي پایغام دې امر وي

تینک مې هور دی تینک مې غمزه تینک په زړه کې مې ایمان دی

کودې پروت دی لوقې لوقې دېمون پې باران دی

نن زما بنگلي گلشن ته که راغلي سرخرسان دي
 که په سره کلو که شوي نن بدخي بدکارغا دي
 دابه هضر چوپي نه کړي داميراث دشان لود دي
 دلته يورنخ پاڅېدلي، پاريدلي شنه زمر يا دي

قرباني ته راوتلي نن له خبرې قول افغان دي

کودمي پروت دي لوقلېوتي دېمون پري باران دي
 دلته هر چې عمود دي، دلته هر ځوان ميريس خان دي
 دلته هر کي ليچ کړپه ده هر يو مشر خوشال خان دي
 دهر ځوان متوکي زور دي، دهر ځوان پر سر کې شوي
 هر سنگر په وينو سوري په دوا همکه آسمان دي

غروال سرلاس کې نيولی مخ په دډانگه ځي رولان دي

کودمي پروت دي لوقلېوتي دېمون پري باران دي

دکتيا ولايت ۱۳۶۳ / ۴ / ۴

د کوچنۍ خښوم د غره لمن . د زړندو ورشو

د غروال باندې

د غیرت شمله

ز ماملته مجاهد او مسلمان ملتۀ !

توله نړۍ کې منځپالۍ او فخریان ملتۀ !

ستاله غیرت ستاله مېراني نه ضران شمۀ زه

سر دې خدايي تل لره مخ پوښه تر اسم ملتۀ !

خمکه لره یزي ستا د ترمې هنگامې پوښه دي

زهاش لاسيه ، خو غاڼي مردمیدان ملتۀ !

ستا د غیرت شمله دې خدا گدما را وچته لري

پر تا بومشه هېڅ دشمن په دې جهان ملتۀ !

د شهید سرو و سیز کې ستا د بری زبړی پوښی

سرد کوي داستا په مینه هر یو خوا ملتۀ !

دا ستا په دین او په وطن باندې مین بچي دي

نه په سر بند دي نه یو پېرې له زندان ملتۀ !

دا ستا په غېږ کې لوییدلي را لری شوي ځوانان

غسوال پرې دیاري تل دې وي دغه دیران ملتۀ !

۱۳۶۳/۷/۲۰ انشاء کلوني

نړيوال غل

نن زما ښکلي وطن کې چې هر غوښتل دی

ښخه نږ، لوی او وړوکی پکې دل دی

د غاډيانو غلبلې د یو اوناړه دي

هر یو خولنه مې چې د دښمن لږه لږه دی

نرما مېنډ که وړانښېرې پاک پښته

له دښمن ځنی هم ورک د تېنې چل دی

چې ښاني یې د غمیت نشته نړۍ کې

څو مړه ښکلي د افغان د بېگړۍ ول دی

د پیرې په لور روانم پر مخ دوام

راځې کړی مې نن سبا نړيوال غل دی

غواړې نور ملکونه هم پکې جلیل کړی

دغه اور چې نن زما په خونه بل دی

عناقت به نرما قام پر بالی کړی

چې واکمن د ټول جهان د اسرملی

مغه تار به په قامونو کې اوچت وي
چې لېالې او مليکونو ته ولاړه وي

خدايه سر د غروال ستيا لار کې قبول کړه
دوته بس په دغه لار کې ورسېدل دي

۱۳۶۳ - ۸ / ۶ کوز تا کال

د نعيم بن سينا روغتونه

پريشتمف له دنيا يووړل امر مانونه
اندرو پېوف وېرې باروړل کالوونه
د افغان د نوي شنگ نه دی نوغ دی
چې مسوړي شول د روسانو خپل کونه

نرماد تره زوی شهید محمد عثمانیاد

له سرو سترگرمی و له لوبه کورده روان دی

سوده وینو می نرنگران افغانستان دی

قربانیانها د قام نه منظوری پری ؟

که لا پاتی رات وخت د امتحان دی

په بهار کې سوز خزان را باندې راغی

که په نور جهان بهار پر ما خزان دی

په نهر گونز ما سغومان د حق په لار کې

قربانیان پری کووند په لوبه کورمې گریوان دی

پورته ویردی ، سترگه ویردی د خزانو

خمسکه ریزدی په لوبه کورمې آسمان دی

د غم په د کودتا په نتیجه کې

رات جوړه له کوران وطن غمې رنځ دی

خرافغان عیاهد پلار په ویاړ ولار دی

تیمو خامو ته روان محمد عثمان دی

چې غمروال د شهيد سر وینونه کوري
حقيقت کې يې هر څه خلکي پر توپان دی

۴ / ۱۳ / ۱۳۶۲ پښور

افغان کالوني

دا څه وحشت دی څه بربريت دی ؟ ؟
څه سړي توب دی څه انسانيت دی ؟ ؟
نزاره خزانان يې په ابدليم کړل
د کمونيستم دا عدالت دے

تول جهان وهي په بدو

د لاس ۱۱۷۲

انسان چې شي بي لاري انسانان وهي په بدو
انسان ورته لاشي دي تول جهان وهي په بدو
په سترگو باندې هوند شي تر او سپين ورته يوشاني
کڅپل وي کپړي واره يوشان وهي په بدو

تميز دښه اوبد کولای نشي پيژمير شي
دا حکمکه دحا بولې او آسمان وهي په بدو
په خوله د عدالت نارې وهي خوی د شيطان کړي
شيطان ورته عاجز شي شيطانان وهي په بدو
قامونو کې يو خړتښه مکروب چېرې پيدا کړي

د خپل غرض لپاره عهد ، پيمان وهي په بدو
بس خپله هستي غلري د قامونو په نېټۍ کې
په وخت د ضرورت خپل غلامان وهي په بدو

دا خړنگه دوستي ده چې په دوست هم غور نکړي
نشه دلېن توب کې خپل دوستان وهي په بدو

ته کی چا مردار کړ او لعین چا، چا نژاري کړ؟

اخر به دایې دېنه پر چمیان وهي په بده

ببرکه ای روسمله! ته لا اوس هم نه پرمهني

ته رد وړه چورې ستا یاران وهي په بده

ستا هم هماغه لار ده چې یارایې پرې رول شول

دېژده چې به تا اوستا خپلوان وهي په بده

غرواله! دروخت رسي ته واچړه لاسونه

دېنمن د بشریت افغا ستار وهي په بده (۱)

۱۳۶۳ / ۹ / ۲۶ کنډاکل

نېتر اولمنځې په وینو سسوي دي

لوېې شوروې داوړ لسمې دي

لېني د وینو پکې بهیږي

که غروته سمي اړکه درې دي

(۱) د "وېي په بده" د شاعري په لړ کې.

يوکيزې ولې نه ؟

آسمانه ! لار لارېې راښيرېې ولې نه ؟

په حال د دې ملت باندې ژرېرېې ولې نه ؟

ته ويښې چې زما په وطن جوړه کړېلاده

له وينو د شهيد مې لاسرېرېې ولې نه ؟

دښمن د بشریت مې کور او کلي لولې کړي

دې اود د تناره کې ته سوزيرېې ولې نه ؟

اې ځمکې د افغان چې شپه او ورځ په تالړه

دې مورم مړ او درونکې وړانيزېې ولې نه ؟

زما تنکي ځوانان داودتې کې ښې کوي

جهانه ! زما غم باندې د ويښېې ولې نه ؟

بمونه د نا پالسمې په غرونو راوړيښي

يونو ! له دې چشت ځنې خبرېرېې ولې نه ؟

زما مسلم ملت د خدای په مينه باندې مست دي

د ټول جهان مسله ! بيدارېرېې ولې نه ؟

بنارونه او بیدایې د وطن مې کڼدواله شوي.

فلکه ! له دې ظلم ستومانیرې ولې نه ؟

یتیم د ترمو او شکو په سیلاب باندې لاسوي

ظلمه هکله شوي ستیوري ولې نه ؟

نه چا په گونډو کړي یې لږ ځانته فکر وکړي

د خدای، رسول د نبغه د اشره یوې ولې نه ؟

زما انکیر ملت ! چې د تروې سیل دی نشته

دا څه بلا لار یووتی یو کس یې ولې نه ؟

مقام دراست ته خدایو یو رهبر پکار دی

یو د خلکو په سود او زولند باندې پوهیږي ولې نه ؟

پوهنیز څارونکي د څارنې په واسطه

غرواله ! کچکړل راځي د هر مشرترايي پوهونکي، پوه له

په غمزد خپل ولې باندې د غمزد بېنې ولې نه ؟

شتمن لرونکي د ناز په جبهه کې د لاسوه

یو، مدینه ستا خوا ته لاسونه نکلوي ۱۳۶۲ / ۱۱ / ۱۸ افغان کالون

لږ لاس شتمن لرونکي د اړخه یوې

چې مې او مې لاس ته نلري

دوکان بابا ټپر

غښتنې

هنگامې د نوي تړوند په مرقد روځي

د ټولنو کاسې وکې له شبنم روځي

د وطن په گلويو پسرلو راغی

په اوربیل کې کل تن مېلي بیا صم دي

ښارون د خپل بابا له مزار چورلي

راز و نیاز یې خوند و زړونو ته ملهم دي

ما حوله ده غمړې خپل بابا ته

هېوادوال مې چې پراته په لوی ماتم دي

نرما باغ باندېمې خزان دی بهار نشته

بلبلان نرما د باغ اخته په غم دي

نرما وروڼو اي نرما غم شريکانو!

د ښمنان مې وروڼو لږ اړه دي

نهما مېنه وړانويي باغونه سو ځي

خدا بښو زړه پور د هر چا کرم کرم دي

ښار خواته مې نظر دی وطن څلور مې

څوک له مانه دي بېزار څوک مې هدم دي

نهما زړه نن د غمونو خزانه ده

جوړ غمونه مې له عمر مې رسم دي

نېو هیڅ چې انځار به زما څه وي ؟

تکلیفونه کړاوونه دم په دم دي

د غم شپه به آخر ته شي غره له !

د جهان د شعر کوکې په عالم دي

۱۳۶۴ / ۱ / ۷ کبایسه

خپل تاريخ پلار ته

پلار، ستاله سپينې ږيرې نه، جاريښم

ته چې پروت يې ستړه کې نه کړيږم

دا وطن و تا ميراث راته سپارلی

اوس ودا نښي په هېڅ جل يې نه پوهيږم

ستا تلخي تورېک انگرېزه ماتي ودرکه

ستا ميراثې او هت ته حيران ښم

چې تاريخ پرې افتخار کړي هغه ته يې

نزه به کله ستا مقام ته ورسېږم

نزه چې خان او ستا تاريخ ته نظر وکړم

پخپل خدايې باندې قسم خوړم چې شرمېږم

هغه کور چې ستا په زيار و آباد شوی

و بجا پروت دی وده گوم او خوږېږم

کاشکې ستا مټوکې بيا پخوانی زود وای

که زور ته چې دې گورمه شرمېږم

ستا په درد کې نفاق او شفاق نه و

نړه په اوږد تر بگڼيو کب سوزېږم

ستا دوره وه دوحدت او د بيروالي

زه تنظيم او پارت بازيو کې لوبېږم

ستا دېمن دومره وحشي لوظالم نه و

نړه د سره کومون وحشت سره ځنګېږم

ستا تاريخ به بيا ژوندی کړم که پښتونم

نړه غمړال له سره تېریم نه داسې ښم

۷ / ۸ - ۶۲ / ۱۳ کونړ کمال

دېمن ابن سينا روغتون

بيا د زړه د پاسه پند غمونه شول

اوس بکونه روان مې خستويونه شول

اوږدی په وطن چې راوړيږي مې هم

خاوري د پکتيا گڼ ځنگلونه شول

۲۲ / ۱۱ - ۶۳ / ۱۳ انصار کالوني

د نړودور ژریم د شپې مار لویې جرګې لاله .

لویې جرګه

لویې جرګه ده که د غلو جرګه ده ؟

دهېواد پلور د خورېو جرګه ده

دغه جرګه ، جرګه بللی نه شي

د مټان پلور د مړو بلو جرګه ده

جرګه د خپل قام سباوون راوړي

دا خو د ترو تورو شپېو جرګه ده

دا د غلام د غلامې نه ده

دا کړیالین ته د سجدو جرګه ده

دا د وطن د خرڅولو تصدیق

د خرفاسدو ارمانو جرګه ده .

خوږې وجدانه سره وغږېدل

د انسانانو نه ، د سپوږمکۍ د

خټوک پخې انسان وي وطن نه غږخوي

دا د، حشمت د فيصلو جرگه ده

خوک يې مني د غلامانو جرگې ؟

د تېټو سترگو دکتو جرگه ده

غلام دې خپل بادار ته سرته پتوي

دغه د سرد تېټيدو جرگه ده

دغه ارمان بې پرستۍ نه شي

هرته بيداره د نرلمو جرگه ده

که پښتنو پيرې جرگه کوله

غرواله ! هغه د درندو جرگه ده

۱۳۶۴ / ۲ / ۴

افغان کالندر

دوا په انتظاريم

په تعدد تو سره شپونکې درنا په انتظاريم

دا شپه شرمه اوږده شوه د سبا په انتظاريم

غوغه د اميدونو مې دندرکې شوله مړاوې

د گل د غوږيدو د يوې مکا په انتظاريم

شراده انگړلا ده تول وطن کې جوړ مات دی

غمونه اندېښنې دي د خدا په انتظاريم

د گل غوندې وطن کې د بمونو باران اوري

ددې ظلم د پای او انتهایه انتظاريم

هرخوان چې موطن په پاڅه مينه کې مجنون دی

دمينې دې بازار کې د لېلا په انتظاريم

آدمرد درخ مينه کې د باب په زنگون اېښی

د فتح سره په خنک کې دې را بيا په انتظاريم

زما دگران وطن دینتی بیدوی لولپ شوی

دخدای دامتدود بیا بیا په انتظاریم

دنداده نزلې دې جوړه سړو وینو سرودونه

د سولې آواز ژوند ښکې فضا په انتظاریم

دشان په غمکې نه یم د وطن په غم غمجنیم

نن دې هکله مریض ته د دوا په انتظاریم

د دین وطن دینمې قل عام دی شریع کړی

چې واخلې ترې بدل دغه چاپه انتظاریم

دخدای وعده رښتني ده بری زموږ حق دی

دا حکه دیو مشی ، مره نما په انتظاریم

زما غیور ملت ! وخت د مینې محبت دی

د یو منځي یووالي د رښتیا په انتظاریم

دا وخت د مشقت دی آرامه کینه غروال !

دا ستا د قربانی د سر سودا په انتظاریم

۱۷ / ۴ / ۱۳۶۲ ، د پکتیا ولایت - کونړ خرم غروال

د زندو ورشو - د غروال باندې .

غزل چہ ولیکم؟

میرد وطن پہ غم غمجن غزل بہ خہ ولیکم

م پہ سرہ اودکی لرغدن غزل بہ خہ ولیکم

چہ دوطن بچیان پہ سرہ اودکی پراتہ وویم

مرا باندیہ راشی ٹھنکدن غزل بہ خہ ولیکم

فرمادیت ، عزت سہرمنی تہہ داک پرتی دیے

حک کہ لہ غمدیم غمجن غزل بہ خہ ولیکم

ماد ناموس پہ سرخچیل سرا باندی لوبی وکری

ترینہ قربان ہی دی خیل تن غزل بہ خہ ولیکم

غروالہ ! واجالت بہ و کہ بہ انجام و موی

بس کرہ دغم دغم گفتن غزل بہ خہ ولیکم

۵ / ۷ / ۱۳۶۴ کورہ مظفر گڑھ .

دوطن په یاد

چې د مدام پرې نازیدم هغه وطن پاتې شو
نرما د سرو گلونو باغ ښکلی گلشن پاتې شو
چې په نړۍ کې یې مثال دښایست نه و چېرته
د زړه په وینو کې سمه هغه ځمکه پاتې شو
بلغ برستا شته، غر بلبلا نغني کده وکړه
نرما د پلار نیکه په بڼ کې نماغ غږن پاتې شو
لکه چې روح شي ترې جدا خالي کالبد پاتې شي
داسې وجود مې وطن خالي بدن پاتې شو
لکه بلبل چې د گلونو په ارمان چغیري
داسې په چیغرو او نلرو مې مزه لوند پاتې شو
لکه ظلمه ښکاري له ښکاره بال او پروا نسي
داسې شهید مې په تختو کې یې کفن پاتې شو
غورالو! بیا دې څه د غم قصې راوخیستلې
که افتخار چې مرګ دکت او بېعتن پاتې شو

۱۱/۷/۱۳۶۴ - پښتو - افغانستان

چا د حق د لارې شهیدان سره

وشره ل؟

چا پر کړندې ، بډې یتیمان راسره وښل؟

چا د حق د لارې شهیدان راسره وښل؟

چا پر اورنکې وچې کړې په مایې تر حردو کړ؟

چا پر دې په درځیرې گریون راسره وښل؟

چا د غره وحشت ته د نفرت په سترگه وکتل؟

چا پر لولېه باغ او بوستان راسره وښل؟

سره وحشت د وروڼې د وطن د افروغېدو کړې

چا پر په اورسوي دښت دامان راسره وښل؟

خپلو وگي د میندو په سپنې باندي غلیل چې شول

چا دغه ټي خبرې ماشومان راسره وښل؟

چا پر د دښمن ظلم تیږې ته ناروا وې؟

چا پر د ناروا ځوانان لاسه وښل؟

چا مې په اور سړي کتلواله کړه و نه وکتل

چا د پين د شمعې پښتګان راس وژول؟

چا مې هلې هلې د حق لار کې تانډ کړلې؟

چا دغه تش لاسي افغانان لږ وژول؟

چا مې ژوبل ژوبل مجاهد په غېږ کې ونيول؟

چا کړو وړو موډ چلوکې تېپان راس وژول؟

دا يوازې زه يم په سره اوډکې چې سوځېږم

نه يم خبر چې حکم انسان راس وژل؟

چېرې دي غروالره! د مجلس يار! چېرې دي؟

چا د لالهانده شاعران راس وژول؟

۱۸ / ۷ / ۱۳۶۴

سکيبين

شهيد دادمير يا

که منگر ز ما په وينو باندې رنگ شو
خوږښمن باندې مې ژوند مرکړه تنگ شو

زه غازي دم ، مجاهد ور په شکر کې

دا پښتون سرچشمه تران د قام په تنگ شو

د پاره د پاره د افغان غيور له !

چې جهان ته دې ښکاره د توکمونگ شو

سړي خپل سر بایلي د وطن لار کې

» دادمير هم د وطن شمعي ته پتنگ شو

په پکتيا کې د ښمن ښکړو مات شول

هر پېچلې خبرې د ښمن لږه کړنک شو

سړي ښکړې له پکتيا په ما؛ ولاړه

د بابا له زړې تردې لهرې زنگ شو

د غرو وال له غرونو دغه آواز اورر

پاتې مړگ د بسترې او د پالنک شو

۱۳۶۴ / ۷ / ۲۹ نېټه پښتني اوښه پېلېد

و ما سو قوماندانا نو په ياد

ستا د سرو وینو له هر څاڅکي نه ترلاسه شید !

ای دخپل دین د پاکې مینې قهرمان شهید !

تا دخپل دین او د وطن په مینه سرفرتان کړ

ستا په نامه باندې هر یو یوې هر افغان شهید !

نارو د الله اکبر دې نرزلې جوړې کړې

ځکه له زېږې لاندې ځمکه پاس آسمان شهید !

دا حمد گل لرونچ الله لاره دې ونیول

چې وو د دین د بلې شمعې پټنگان شهید !

دا ستا غږ څنگ د توبې شرنگ د بچۍ لار وکړه

وهرباندې تنگ دی کړ د الوی پراخ جها شهید !

دا میر ! ستا له پاکو وینو به سیلاب جوړېږي

پکې غرقېږي به له خېږې د بنسټان شهید !

غږوال قلم لاس کې نیولی دی سوچنه وي

گمونه به یوې صفه ستا بشکلی ارمان شهید !

۱۳۶۴ / ۷ / ۹ کتابخانه

۲ سرفسخ

دا په سر وینو کلگون بلکون د چادی ؟
 دا خزان و هلی پروت گلشن د چادی ؟
 دا د چا په کودکی ویردی اوښدا ده ؟
 کښواله باندې بدل وطن د چادی ؟
 د وطن غیوځي پیغلې ولې شراړه یې ؟
 دا په خپلو وینو سر د کفن د چادی ؟
 چې غلوتې یې شندارولې مرادومي
 دا په کور وروڼه آرښان دین د چادی ؟
 چې د مود د زړه توتنه خاوند ته درومي
 دا په دین او په وطن مین د چادی ؟
 چې یې گران وطن نه جوړه ما تنوگر
 دا وحشي او دا ظالمه دین د چادی ؟

چې به سواله بې جوابه وچاړيږي
 دا بې هيلې بې اسرې سکن دچاډی؟
 چې هرکافي شهيد په وينو رنگ دی
 دغافلانو په شان سور مدفن دچاډی؟

چې بې دريغ بهرني د غروال اوښکې
 دالـه غم او سوز نه دک گفن د چاډی؟

کېښه ۱۳۶۴ / ۱ / ۲۲

زخمي زخمي بې پلوت په بستونيم
 توی توی بېر بېر دقار په ویر کې
 د دین له غم نه دقار په ویر کې
 سوری دوستانو دنده په سر کې

گزاره وطنه!

د غرضيها ددې دي چې دوس په موند پرغل کړي دي
 نه موند په غرونو او مرغونو يې اوو بيل کړي دي
 نه موند د گران وطن هستي يې را نه ولسته
 د بشري قانون په مندي دا عمل کړي دي
 خپه يم ځکه چې وطن نه ويرانه جوړه شوه
 د غرملاحدو داستوگنې آشيانه جوړه شوه

په وير کې پروت يمه چې مري د يني بهيوني نرما
 لري او واره دا د بته کې نيني کيږي نرما
 د دين وطن په مينانو جيلخانه کې شوې
 تنکې موانسان نن په سنگر کې قرباني يې نرما
 د ویر جېن يم ځکه چې تبا شوم تبا کيږم پي
 د وړکاري په لور روان يم وکيږم پي

غم دې ماتم دی چې په سره اوردې اوسېږمه نه

د حق په لار کې له خپل سر څخې تېرېږمه نه

د غرب آرام په غم کې نه بیرست راړلېږمه

شمع یو سوځم، خو محفل لږ بلېږمه نه

غمجن یم ځکه پسرلی مې په خزان بدل شو

له ځانه غږېد وطن مې نن په توږندان بدل شو

په دې پریشان یوږچه شایې کړوندي شوي زما

یاله څو اناو څخې ډکې هديرې شوي زما

د منډه مړوگنې څنگلونه په ابرو بدل شول

داوړ لمبې په غږه رغو باندې خورې شوي زما

پر سغان یم ځکه چې له دود سره دود نه شمه

خلاص به په ژوند کې د نفاق له دې پیغور نه شمه

په دې خپه ندیم چې چا راسه ونه تړل -

یا په نظر د ترجمه چا راته ونه کتل

د یتیم ترې تېرې اړیکې مې چا ډاډې نکرې

د مجاهد ملت څه موندې مې چا ونه کتل

خپه به دې بیم چې آخ به څه انځاروي زما

تل به یم داسې در په در که به آماروي زما

خو، گرانه وطنه ! دا دغه شیبې دي تیرې شي
 که هر خو سختې وځې شي دي آخر هیرې به شي
 دغه تور داغ به دې لمنه باندې پکې نین دمه
 دا ستا خوږې میرې دېمن لره گندایې به شي

غرواله ! تل به د ظالم دغه ظلمونه ، نه
 بری حتمي دی تل به دغه وحشتونه ، نه

۱۳۶۴ / ۹ / ۱۶ کابیان

د پکتیا د بختې ، د پکتیا غرونه
 د پکتیا پر بې گن ځنگلونه
 په اور لمبه شول د دښمنانو
 داخه وحشت دی داخه ویرونه

۶۲ / ۱۰ / ۲۲ افغان کالوي

د سپرلو وطن کې

دا به کوم خزان کاندې قبوله د ماغزو وطن کې

چې سره خرسان دې ژوند کړي نن د زهرو وطن کې

سرې بادرنه چې د "جدي" باغچې لوله کړې

کلان به کله بیا راشنه شي د سپرلو وطن کې

د خدای غلوت یې چه د خدای په لوی غضب اخته کړ

داڅه تعلیم و چې یې زړه کړل د سره وطن کې

نرمادگران وطن هستي یې لږانه ولوله

څو هېواد پلورل سودا وکړه د دښمنو وطن کې

د کونډو، برزو، یتیمانو عاقبت به څه وي

څه به وي خرنه د ژباگانو او سلگونو وطن کې

یو غمې ندی چې یې وژاړه هرځای ماتم دی

د دودنه یو پر بل زیاتوي د دردو وطن کې

شهیدې پروت دی یې کفن چاته وژاړه

وینې دي وینې چې بهیږي د زهرو وطن کې

[illegible]

۳۰ / ۹ / ۱۳۶۴ کابل

دالحاج ننگيال پر خبرو باندې خبرې

داشنا خبرې

خوږه خوږې لگي آشنا ستاد دردو خبرې
داشنا خبرې دي رښتيا داريدو خبرې

ستا په خبرو کې مې پټ غونډې اسرار وموندل

نړېدونکې ته لار پيدا کوي چې وي دنړو خبرې

ستاد حوافه د حوانو هيلې پکې ټرک وينمه

دغه خبرې دي د تينکو عقيدو خبرې

ستا عقيدې او ستا ايمان پکې له وړۍ ټکاري

پکې خپلې خبرې ستا د تاندو امر مانا خبرې

خبرې نه دي د ملت د سباوون زيری دی

په ترو شپه کې د رڼا او د سپيدو خبرې

ستا دې اړمان نه صدقه شم ترېنه وگرځه

دا د بيدارو اولسو، د ترپاسو خبرې

خوږ و خبرو دې وطن کې چې شهرت وموندو
 پر ميه پرېدو چې دې داد شگيالو خبرې
 زهر دې لبن تينگ کړه چې تينگار د کاميانه ده
 لارښودې ښکاري د ساحل د رسېدو خبرې
 د نر ملت د نر پاڅون د نر شاعر نر پيغام
 موب ته لارښيي د تاريخ د کارنامو خبرې
 هوانه شاعر استا خبرې د ژوندون خبرې
 د حورېدلو، کړيدلو، پرگنو خبرې
 داپه خپل دين او په وطن د مينانو اغېد
 داپه سنگر کې د غلزي د غورځنگو خبرې

خو :
 نر ماضوړ آشنا په باب دې خيال بدل غونډه دی
 لږڅه د زړه په غوږو راوړه د ځينو خبرې
 چې دا وحشت له منځه ولاړ شي، خدا را مومو
 موب ته پکار دي د خلاصون او بره تلو خبرې
 هدف معلوم دی هرگز ان بايد رسا پرې شي
 نر ما خوښيږي د دښمن د پړېدو خبرې

د کړمیلین د دواړو دودانو لور گونهار
غرداله ! دغه دې د نرو پښتنو خبرې

۱۳۶۴ / ۱۱ / ۱۵ کابل

خوک چې جنګیوې د دین په مینه
ورکړې سرخپل ورکړې وینه
داسې خزانان دې مدام ژوندي وي
داسې مشران دې الله لاسینه
۱۳۶۲ / ۱۲ / ۵ افغانستان کابل

دوخت شاعرته!

طاقه د سرو بڼو باران کې گلان مه يادوه
 باغونه لوت شول نغمه گوی بلبلان مه يادوه
 اوس د باران په ځای په مږنه سرې سکروټې لږې
 زده مې برحکینېږي خدای د پاره باران مه يادوه
 د گل سود ميلې شوې مېرې د وخت په لمبو
 چې کړي ظلمونه، ماته داسې انسان مه يادوه
 د سخي جان روضه په سر وينو کې غرقه ښکاري
 د سرو لاله په گلومست بيا بيان مه يادوه
 په گل غونډۍ کې مېلې نشته ويږ ټپا ده پکې
 دې چا سپين چل کې ښايسته ارغوان مه يادوه
 د غم پرستن ده خړه شوې د کابل په ځمکه
 په دیر پرلته مې عاشقان ، عارفان مه يادوه
 تنکي خزانان مې د نينپالمر د بهر خوراک شول
 په کور کې ناست دغه ځای څو نامر يادوه

ناره د الله اکبر چي ترل جهان، الهندي

دغه ناره چي پکي ندي جهان مه يادو،

د مجاهد د تر پکي غبر د سبار غنډي پکي پکي

ماته رستم د زماني دغه آن مه يادو.

نزه په تالرنو د خورانه وطن د فکري انکم

د پخت شاعر! او پکي شخړي د لغامه يادو

د سينگارونو حايي نيرلي دي تدا ارزباد

په دنگه پوزه سپين چارگل، سوپيزو ما

اوس په گوردن منگيو خاک بمونونو نير

نير ما پکي او کړ شمي د جانان مه يادو

سپړلي به وي، خو په آزاد ملتونو باندې

پرمه خزان دي راته باغ او بوستان مه يادو

دخت ديورالي دي دوز په سترگو خپش ته

شاخاني مرگ دي خداو پان چي حايانو

غرواله! هر شخړه دي چي د غوري خپل حاکم

خان دي اصلاح کړه هې نير شاعران مه يادو

۱۳۶۴ / ۱۲ / ۲۹ کابليخ بهاري کالون

د ژوند پسرلی

د سرو سواران کې خوله خندا ته نه جوړه پري
د گران وطن په غرو نوسرې سکرو کې راوړي پري

دا خنجه پسرلی دی چې په ما باندې ماته دی
شهادت ده انگر ده تول وطن باندې مې غم دی
شهید مې بې کفایت تو د خاږدو ته روان دی
د بېنې مې د اسلام له منځه وړلې ته اړه دی

دا څه ما باندې د شول لاسه را باندې کړي

د گران وطن په غرونو سرې سکرو کې راوړي پري

تبادله اړې پېښاده په ما اړې تمندر نه
د خدای په لوی جهان کې له ما هیر شول به اړه
غازي مې د الله په نوم خپل سر لاس کې نیولی
په قش لاس پر زوي د دېمن شولې او تا نکر نه

د حق مقابلې ته سره خړساکه تینگی پري

د گران وطن په غرونو سرې سکرو کې راوړي پري

سپرلی به په مغزوي چرخيلواک يې خپل وطن يې
نه مرگ وي اونه ژوبله خپل يې باغ خپل يې کښ وي
زما په باغ او بڼه کې د سپرلي څه اشر نشته
نرما په شان به چپرې دچاژوند په ځنګدن وي

په سپين مخ باندې اوښکې دپټم مې چې بهرې
دګرل وطن په غرونو سرې سکروټي راوړي

دسره خزان دلاسه مې تالا باغ او بوستان شول
بناسته ښکلي گلونه مې نن ترې په بيا بان شول
کارغان راغلل باغچو ته گلونه وېستل اکړل
په چيغرو او نارو باندې محرومې بلبلان شول

د حق او باطل جنګ دی ککړی دې چه رڼي
دګران وطن په غرونو سرې سکروټي راوړي

بمون د ناپالم ګندواله مې کلی کور ګر
د ګل په شان وطن مې سره وحشيان راته اور ګر
باغچې مې لولپه شوې باندې اړي سزاوړونه
يو خوشنوي ديو پر موند پرې د پيغور ګر

خو سر د افغانيت مې هېڅ زور ګير نه ه پټيري
دګران وطن په غرونو سرې سکروټي راوړي

یارک دی اويا ژوند دى دژمړنه فیصله ده

سپړلى به مرسپړلى گټو دا موږمنه داوعدو ده

داغرونه دا رغونه به دوى په وينو سره كړو

خپل باغ بوستان به خپل كړو پټيلې موږمخه ده

سپين بيري اوځوانان له خپل خوازه ژوند نه تېرېږي

دگران وطن په غرونو سرې سكروټې راوړيږي

كه زه نن د شلم قرن وخت سره جنگيږم

كه زه د دين له پاره له خپل سرمايه تيرېږم

كه زه نن د خوازه وطن په غوكې ليون كېر

كه زه د قمار په مينه سر بايلم ، خړ ژوندى كيږم

ژوندي وينى ملنډه له تاريخ كله پټېږي

د كړو وطن په غرونو سرې سكروټې راوړيږي

زمانگيال مله ! قوه شپه په تيريدو ده

داستاد قنعت غټگرمين سبا په راخستوده

سپړلى ژوند به راشي خدا شرم ده عزيزانو

بيروالى رانه غواړي بس خبره د پښتو ده

غروال قلم په لاس كې د وطن په غم تړيږي

دگران وطن په غرونو سرې سكروټې راوړيږي

د ټولنيزو علومو
پوهنتون
د ټولنيزو علومو
پوهنتون
د ټولنيزو علومو
پوهنتون

په سنگر کې مجاهد لالی ته!

چې مازد یگرشي دگردد په لور مروانه شمه
په نیمه لار کې ودرېږمه پښیمانه شمه
د زړه دربار د فکر تال کې کرمې خراته برخي
وايم که نه وایم په دې دور کې حیرانه شمه

چې د ما بنام د تنه په ژبه خړلې خړلې شمه
د تاله غمه په زرگي باندې اړې اړې شمه
هغه ساعت به چېرې بیا په سترگرو ونیمه
چې دې په غاړه کې امیل په شان دانې دانې شمه
چې د ما سخوتن د خوب له پاره بسترې ته ورشم
لکه بندي د ظالماتو جیلخانې ته ورشم
په کمې اوږمه را اودم سترگې نه پټیږي
کیمه، پاشیو تر دې چې ټپې شپې ته ورشم

نه مې هیريږي د واده دریمه شپه لالیه
هغه د راز و نیاز لحظې یو شیبه لالیه
تابه خندل، مابه مشکل د ستراړ ما په هیله
چې به دې غیبر کې اوږد مه گلدمه لالیه

خو

تا په سنگر کې د مالتې داشکې خوار ونيږه
ما په کاله کې سپينه خوله تل په دغاريږه
ته دخپل دين او وطن په ننگ جنګيږه هلته
د حق په لار کې حقه لار دې په رښتيا ونيږه

مزه به په سکور کې ستاله باره کاميا غواړه
په دښمنانو دې مدام بالادستي غواړه
گرانه لالیه ! وړاندې تګ دکاميابۍ نښه ده
ستا په غورځنگ د دښمنانو بربادي غواړه

خو په سنگر کې محبوبه چې درنه هيره شي
چيرې ثوبه د دښمن دې خواته راتيره شي
چې داشکې دې کړې ضربه د تکبير غږ پرته
سکوره په زړه کې دې پيدا له دښمن ويره شي

د دښمن ويني بهيو دستر مزار له پاره
چې صوه د فتر سوي هغه انجام له پاره
غردال دې غواړي کاميابي په دښمنانو باندې
ستاقرنايي ده حقيقت کې دخپل قام له پاره

۱۳۶۵ / ۲ / ۲۱ نيکايه، پياوړي کارون

رشي يوزس

خرخي زندان ته ديومها جري پيغام

تودي اوبه پ دزده جوش را کولای شي
سکره هواي توده مينه سرولای شي
توده خيمه کي تودي دښتي سينه کي اوسر
ناوړه باندنه وطن ياد هيرولای شي

—

نه هم دکرده کورل ميرمن دم د وطن په غيږ کي
ماهر اوربل کي گل ترمبل دخپل چمن په غيږ کي
زه هم دخپل لالي له پاره د ژوندون قصه وم
ما هم دکلوسيل کاوه دخپل گلشن په غيږ کي

خو:

—

دغوي پيسومي په ژوند کي بربدلون راوستو
به هر کاله يي د غمزي يوشن خون راوستو
وحشي خلقيانو دوخت اوږونه ولاړول
هستي يي لوت کړې د سرو نوبې لرون راوستو

د دې رحشت په نتيجه کې رانه کړو پاتې شو
 وچېد مې غم او مصيبت لکه سکر پاتې شو
 غوښې او به شوې د ^{خوځې} د خوځونه سيند لاهو کړل
 پل خړ شي د زړه سر د سترگو تر پاتې شو

ما شوم پي مې راته زلمې لانه پلار غواړي
 يوه روح نده هر سايې په بار بار غواړي
 او ښکې مې سترگو کې دنده شوې نو بوي يې شم
 د چاله غم گر پاتې نه رانه لار غواړي

باده ! ملگري شه روح له هغه باده سره
 نه روهو کې مينه چې پالي مې لسه هېواد سره
 د پکتيا غرو فونونه ورتېر شه د خړخي زندان ته
 نه رما رزېه رازونه يو سه له فرار په سره

هلمت زندان کې دولهن په مينانو باندي
 د دين دشعبي په مرستو پختگانو باندي

تر و خیمو کی داستو گنو سلامونه وایه

د پاکی مینې بیر سر و لیونیانو باندې

—

هله تر زما لالی ته هر دا پیغام ورسوه
د مهاجرې حبیبې بیر سلام ورسوه
د کامیابی په لوري یو دی وار خطا پېښې
وته پېښکښ د سپړو شونډ و انعام ورسوه

—
کتابخانه، بهار کالو
۱۳۶۵ / ۲ / ۲

شېر ناسر

مسافر پروت يم په بل وطن کې
بلبلان خوند کړي پخپل هېمو کې
شوندې په یادو د خپل وطن د
وایم وطن به په ځنګدون کې

۱۳ / ۱۱ / ۶۳ انعام کالونی

سپيني واري اوسري ڀڻي

په وطن کي مي نن جوڀي زلزلې ډيے
سپيني واري ڀڻي دشهيد پوښو سري ډي

...

خوږ ډيښو خدای دښمنو وطن اودگر
خوږ ډي پتو وطن پلودو جوږ پيغورگر
خوږ ډي بلو غلامانو سودا وکړ
په هر کور ډي چپ دظلم تفرخوږگر

له ښارونو جوږي شوې هديرې ډي
سپيني واري دشهيد پوښو سري ډي

هېوادوال مې پزړۍ خواړه واره شول
 خوك خوراك دسره خټك او د لاره شول
 خوك دسره وخت جيلونو كې او سيري
 خوك كباب په سره لمبو د تناره شول

خه تاينخ دى خه يادگار خه خاطرې دى
 سپينې واوړې دشهيد په وينو سړې دي

...

نزدگران وطن هر كور كې جوړه ماتم دى
 د خونې پر خاى حاكم پر موزو غم دى
 د پيڅه او دگره پر وايي شسته
 خوان غازي مې درنمن لانگه اړم دى

پرې د پاسه دكوليو شيگرې دى
 سپينې واوړې دشهيد په وينو سړې دي

...

پاك قرآن په پاك جومات كې لولپه شو
 نروې تاينخ مې په هرات كې لولپه شو
 د پكتيا خټكې يونجې ايسرې شوې
 نروې او خوان هزاره جات كې لولپه شو

دغم لري په وطن مو راخوري ديمه
سپيني واورې دشهيد په وينو سري دي

...

واړه اوري، خوگولی هم ورسره دي
سور موسم دی، خوگر می هم ورسره دي
پاغوندو په حای نیپام بمونه او ریمه
که باران شنه، خربزله هم ورسره دي
دغاري دوينو جوړې خواړې ديمه
سپيني واورې دشهيد په وينو سري دي

...

دکړ سپو قطبي خرسا راوستل کورته
اوس که نروي، نوشي تينگ دې د حق زو ته
چې دروس لمنې ونيوه په لاس کې
يو په بل پسې وځي د دوزخ اور ته
په تانگونو بي نن بلې سري لمبي دي
سپيني واورې دشهيد په وينو سري دي

...

ميرني حوانان پري خيڙي پروانگري
 طوبى مندي پري تير پري پروانگري
 له دښمن نه يې د تښتي لارده ورکه
 سره اورونه پري ودرين يې پروانگري
 په هر لوري د تکبير نارې سورې دي
 سپني واورې د شهيد په وينو مري دي

...

د بري په لوري يون دی وطنوالو
 بس خړ شرط يې پوښتونکي وطنوالو
 کليايي ده په يروالي کې نغښتي
 نو پکار ملي تهون دی وطنوالو
 د غروال د غمجن زمره دا اندښني دي
 سپني واورې د شهيد په وينو مري دي

۱۳۶۵/۹/۱۷ کابينه

د «گرځي راگرځي پکې» د شاعري په لړ کې

پسرنۍ وږې

« خیال مې صحرا ده بربرکه گرځي راگرځي پکې »
بس یو مینه لرونکې گرځي راگرځي پکې

د زړه په غولي مې د غم هر سالي بیا پندې دي
توره تیاره ده دېره گۍ گرځي راگرځي پکې
د خیال مارغه مې خدای خبر چې کومې خوا بیا یي
د فیل چاودۍ توکۍ گرځي راگرځي پکې
خزان و هلی باغ د بیا غوړېدو طمع لري
خولا تر اوسه سرې سیلۍ گرځي راگرځي پکې
دا چې ژوندی یه ژوندی امید په زړه کې لرم
پته رڼا دخپلواکه گرځي راگرځي پکې

وطن مې لوتې لوتې پروت دی د ظالم ولاسه
 د سرو کلویر سره بله گرځي مارځي پکې
 د خدايي د مينې پتنگان په سرو لمبو کد يېري
 د حق ميدان دی سرې سپر غه گرځي مارځي پکې
 لوی انرمايېنت د لوی خدای د خوشالي لپاره
 حکم پتمنې لکړی گرځي مارځي پکې
 چې هيڅ زور کيږته په هيڅ خت کې تېته شري نه
 د ابدالي غيږت پکړی گرځي مارځي پکې
 داو د سرو نو و هل کيږي د ناموس له پاره
 يوه آرزو د ورو د کلوې گرځي مارځي پکې
 بری نږدې دی د اميد غوټه به کل شي آخر
 خوښې وږې پر لڼه گرځي مارځي پکې
 نن که د سرو ولاسه سرې ويني به يې زما
 تر پاني شري يې به يره گرځي مارځي پکې
 سبا به سر به سرو لمبو کې د خپل ځان سوځي يې
 دا خاطر مې پروني گرځي مارځي پکې

دستگرد حق می دشمنید به وینو سور خلیبوی

یاد د ذبیح، د قربانی کرکچی راگره پی پکې

غزوان دودیں اور وطن پر غم غم جن پر یہ حکم

بہارِ اہلبیہ میں مسلمانوں کی شمولیت نہ ہو گئی۔ اگرچہ

بکریه الی غیره

تاریخ: ۱۳۹۹/۱/۶

1990

حیدر آباد

بسم الله الرحمن الرحيم

روح مٹی آرام

روح شی آرام به تن شی
هفت به خشک دهنوند

چې غږوال پورته مخ په رفتري
۲۳/۱۱/۲۳

۲۴ / ۱۱ / ۶۲
مقام کارندیشی و نه میزبانی

۳۰ مه پوښته - دمشاعري په لړکي

دتکیر چيغې

”دك حواس دوركردستم له زورمه پوښته.“

لوتي لوتي پورت دى ما د پلار له كورمه پوښته
سره شفق ته كوره ترجمان مې دسر ونيو دى

اوسكوته يې كورم د زړه حال له مورمه پوښته
دود يې په مورچل كې د نيام دم خوماك شولو

خود د حق سنگر كې له خپل ورکه دودمه پوښته
خوك چې گران وطن يې د ظالم په اورلو خړه شو

مه پوښته دا خلك د دوزخ له اورمه پوښته
حال مې كزبون دى، خويمان مې پياوړې دى

سره سكروته كورم دايرو او سكورمه پوښته
نن چې نه پيال كونه په غاښ هك حيران پاتې دى

عنم تيري كورم له اوږده او پسونمه پوښته

پاتې په یادگار مې دایرې مثله خلی دی

مینه داسلام او د وطن هر گړه مه پوښته

ماد سر په بیه قطبي خرس په گوندو کړی دی

مکوره قریاني مې دنده حال مې نور مې پوښته

دا د حق اواز دی چې نړۍ کې انگازې کوي

چینې د تکبیر مې د غازی له شوره مې پوښته

خدای ستر چې کړی مې وعده ده پېولایه

س ترې غوڅوم نور مې له سر او توره مې پوښته

هرې به منزل ته اغا چې کوم اولس کې وي

مې پوښته غرواله ! له نفاق، پېغور مې پوښته

۱۳۶۶ / ۲ / ۲۹
سېکین

ژوند راته سوره او د شوسې سکروټې شو

غردگران وطنې کوټې سکروټې شو

سړې وینې، بهیروي په توپونو کې

حکله طبیعت مې وخته خټې شو

۱۳۶۲ / ۱۲ / ۵
افغان کالونی

زما دتره زور شهیدت پریاد

دقهرمان شهید اکبر په نیاد

په ننگ غیرت دې کړي فخر افغان شهیده

له سرتېر شوې اکبر خان شهیده

د پکتیا غرو کې زلزلې جوړې دي

ستا له سرو وینونه ویاړي جوړې دي

د دین دینمن نه لاره ورکه شول

په غرو رغو کې یې نارې جوړې دي

د تکبیر غږ دې لهر دوي همکه آسمان شهیده

له سرتېر شوې اکبر خان شهیده

تا پخپل دین او وطن ننگ کړی دی

وطن دې کفر باندې تنگ کړی دی

د دوزخ اود ته دې ليرې دي دېر
 په ګډو سترګو چې تاغرونک کړی دی
 قوي دې عزم اوده و تېنگ ايمان شهيد ه
 له سره تېر شوي اکبر خان شهيد ه

ته ګران وطن ته د خلاصون زيری شوي
 د تودې شپې د سباون زيری شوي
 لرې اوراره در باندې فخر کړي
 د مسلمان د ژوندون زيری شوي
 هر به مې نشي خو چې پاي به جهان شهيد ه
 له سره تېر شوي اکبر خان شهيد ه

خوک چې شهيد شي د اسلام په نامه
 بيا چې سرود کړي دخپل قاره په نامه
 د وينو خاڅکي يې د ناروغۍ
 چې شي قربان د ستر مراره په نامه
 د خمر جوړشي د تاريخ ستر قهرمان شهيد ه
 له سره تېر شوي اکبر خان شهيد ه

ستاله غيوتہ دک زړگي نه قربان
ستاله یتیم واره بجي دښه قربان
چې د دښمن په سنگرونځي خيژي
په دين مين داسې نمرې نه قربان
ستا پاکي ويني به دښمن ته شي ترپا شهيد

له سره تېر شوي اکبر خان شهيد

د زړه تر قېصر البصر شهيد
د پښتني مور د زړه سر شهيد
د پاک ايمان د عقېدې له پاره
غلبيل غلبيل دې شرعېگر شهيد
سته مبارک دې د جنت حوري غلام شهيد

له سره تېر شوي اکبر خان شهيد

ستا د سنگر هر يو غازي ته سلام
خوان عباد تنکي حلمي ته سلام
چې يې سېنه دښمن ته وال نيولي
د وطن د غم ميري ته سلام
غروال دې غم کې ځکړي خيري گريوان شهيد

له سره تېر شوي اکبر خان شهيد

دوطن ترانه

توره مویه لاس کې ټول له خپل وطن قربان یو
موږ مسلمانان یو موږ مسلمان یو

دا زموږ گلشن وطن
دا زموږ عدن وطن
دا زموږ ختن وطن
دا زموږ ختن وطن

سربه ترینه جاکړو که واړه یو که ځوانان یو
موږ مسلمانان یو موږ مسلمان یو

نه پرېږدو غدار دلته
نه پرېږدو بدکار دلته
که ستړیو بیدار دلته
که ستړیو بیدار دلته

تره چلو، تل، سربندونکي افغانان يو
موز مسلمانان يو موز مسلمانان يو

موزه آزادي غواړو
موزه خپلواکي غواړو
ورکه خانخاني غواړو
ورکه خانخاني غواړو
دا مودی ملر د خپل پشواپه لار روان يو^(م)
موز مسلمانان يو موز مسلمانان يو

بنکلی دی ملر نه موز
بنکلی دی انجم نه موز
دغه دی پیغام نه موز
دغه دی پیغام نه موز
سراو مال نه تیر یو موز د دې خاوی پچیا یو
موز مسلمانان يو موز مسلمانان يو

نن که در په دریو مون

نن که مات و زړه یو مون

تول نرځي ځيگر یو مون

تول نځي ځيگر یو مون

دامودی باور چې بریالي په هر میدان یو
موږ مسلمانان یو موږ مسلمانان یو

مون د خدای قانون غواړو

خپل دینمن زبون غواړو

مینه پیوستون غواړو

مینه پیوستون غواړو

لوی واره غرواله ! د تاریخ قهرمانان یو
موږ مسلمانان یو موږ مسلمانان یو

۱۳۶۴ / ۲ / ۱۶

افغان کلوني

دولت ترانه

مروسان به تربنه باسودا وطن نرمونه دی
د سرو گلون باغ بشکلی گلشن نرمونه دی

داغرونه، داغرونه چې نرمون په وینو سره دي
سونه ییې سرو لمبو کې تول پراته په تنه دي
گلگون په خپلو وینو سور کفن نرمونه دی
د سرو گلون باغ بشکلی گلشن نرمونه دی

نارې دي تکبیرونه دي لهر ییې سنگرونه
خو ماغودي دورې قرانی ته دې سرونه
په وینو به یې ساتو دامکن نرمونه دی
د سرو گلون باغ بشکلی گلشن نرمونه دی

مېنه پر پېدو وطن کې که خلقیا که پر چیان دي

وطن يې دی خرڅ کړې دوی د بل چا اعلامادي
ددې وطن استوگن مرد او زن زموږ د نښه
د سرو گلونو باغ ښکلی گلشن زموږ دی

چې ځوان وي مسلمان وي په وطن د کوي سر
خپل ځان قربانوي د بنمن نه پر يو دی سنگر
په دين او په وطن باندې مين زموږ دی
د سرو گلونو باغ ښکلی گلشن زموږ دی

سرو نه نذرانه شه د وطن په پاکه مينه
خپلواک شتون له پاره صدقه شه د تن پينه
غرماله ! دا وينا د غم گفتن زموږ دی
د سرو گلونو باغ ښکلی گلشن زموږ دی

۳۰ / ۱ / ۱۳۶۶ بهار کالوني

د حق میدان

چې له مرګ ځنې ویرمې پښتون نه دی
په دښمن چې دوکه کیږي پښتون نه دی
پښتون نه دی چې د بل لاس لاندې ژوند کړي
چې له سره نه تیرېږي پښتون نه دی
پښتون تل د خدای په مینه باندې مست وې (۲۰)
چې په بل لور روانېږي پښتون نه دی
په پښتون زړه کې به مینه د اسلام وي
له خپل دین نه چې ستنې پښتون نه وې
چې پښتون وي د وطن په ښک مین وي
په وطن چې نه ځړیږي پښتون نه دی
له پښتون سره به غم د خپل اولس وي
له خپل قاهر نه چې بیلېږي پښتون نه دی
پښتون ځوان د حق میدان کې تړلار وي
چې پټنه قریبانېږي پښتون نه دی
دا شرط نه ده چې خبرې په پښتو کړي
چې د بل په خوله غږېږي پښتون نه دی

له غر لال سر به تل د پستون غموي

که پستون به تری هیریری پستون دی

۱۳۶۲ / ۷ / ۴

بر تاکال

عکرمه دی چې سر قربان کړي

د حق په لار کې راتول خزان کړی

مین د حق یې دومه عالی وی

چې په دې مینه مخ خپل خان کړي

۱۳۶۲ / ۱۲ / ۵ - افغان کالو

په زړه مې بلې د غم لمبې دی

د پاسه پندوی پرې اندیښنې دي

د چاله لاسه داسې کړیږم

د چاله لاسه داکشالې دي

۱۳۶۲ / ۱۲ / ۵ - افغان کالو

د آزادي په مينه

د دين په مينه د وطن د آزادي په مينه

د اسلامي افغانستان د خپلواکۍ په مينه

سره سر دی چې يې چاته تيتيدل نه شي

بستل شوندي وي د خپل خدای د بندگۍ په مينه

بنده هغه دی چې د ژوند له پاره ژوند تيروي

د خدای (ع) بنده به ژوند کوي د سره سر په مينه

د خپل وجود په پاکويزوې سنگر چې رنگ کړي

د دې هېواد د هر يو فرد د سواکالۍ په مينه

چې ابدې ژوندون گټي د قرباني په بدل

سره سر دی قربان شي د دې لويې قرباني په مينه

کوندي داسې شي قبول د لوی الله په درې

پرو تيم سنگر کې حکمونه د سرانۍ په مينه

غرواله! سر چې ورکوي د خپرې واکمنۍ

سروکوي شي د راتلونکې نړۍ په مينه

د نور خېږ

پکې سوز پيږي مې ټي خوري ماشوما عالمه
د ظلم اوږدې لگيدلی په افغان عالمه

-۵-

نرما د ژوند د دنيا گه خونه و عياله شولسه
نرما د مېنې لويشته لويشته همکه شاره شوله
نرما په غرونو خنکلوونو باندې اوږ پورې شو
په دې وحشت مې لرغونو خونه لتاره شوله
پرې نرما و پيږي د بېخو سور باران عالمه
د ظلم اوږدې لگيدلی په افغان عالمه

-۵-

نرما وطن نه نن د اوږد يوه بتمه خبره ده
په غره او سمه د گوليسو سره بېرته جوړه ده
وطن تبا شو د ظالمو د سر و حشت د لاسه
بس د سيمه د گران وطن د تبا هو جوړه ده
په دې بتمه کې نينې کيږي انسانا عالمه
د ظلم اوږدې لگيدلی په افغان عالمه

زما وطن کې نن د وینو سیلابونه جوړ دي
 له باکو وینو د شهیدې توپانونه جوړ دي
 د وطن کافي بوتي سره دي د بچو پوښو
 هر سینه کې د غمونو سره داغونه جوړ دي
 راته جوړ شوی خپل وطن نه دی زندا عالمه
 د ظلم اوږدی لگیدلی په افغان عالمه

-۵-

زما وطن کې د حق په سنگرو کې پراته
 لکه زمریان دي د وطن په دنگو غرو کې پراته
 چاله وطن نه گډې وکړې ترې وطن پاتې شو
 لالهاند گرځي په پرديو وطنو کې پراته
 چې پرې راغلی دی د تودې شپې دورا عالمه
 د ظلم اوږدی لگیدلی په افغان عالمه

-۵-

د دین په مینه په سنگر کې پتنگان جنګیږي
 د ستر هدف له پاره غرونو کې زمریان جنګیږي
 له سره تېري، خو غلام د چا کیدلی نشي
 هر مجاهد مې دی د بدر پهلوان جنګیږي

قوي موغز، اراده ده تينگ ايا عالمه
دظلم اوردي لگيدلى په افغان عالمه

-۵-

تاريخ شاهد دى زما قام خوك ايل كولى نشي
په دسيسواو نېنگرې بېكيل كولى نشي
دامغه قام دى چې دشمن تل ترې زبون تللى دى
هار دسكرو توخوك دځان اميل كولى نشي
په قول عالم كې يې وركړى امتحان عالمه
دظلم اوردي لگيدلى په افغان عالمه

-۶-

نن كه په سرو بومونو را شواو وياښي پې
يا دځوانانو لكړى دي چې ژبې يې پې
نن كه په سرو وينو كې غمړي حسيني سرونه
يا كه وطن مې كندواله باندې بدليږي پې
خو په روسانو هم تنگ شوى لوى جهان عالمه
دظلم اوردي لگيدلى په افغان عالمه

-۵-

د مجاهد د تکبير چيني چې جهان گستر ونيستې ده
د حق لارې يې لاندې ناستې ده د مجاهد لارې

د خداى د مينې پستان په سرو لمبو گډيږي
د نړۍ خړپ يې هر سنگر او هر ميدان لږزي

په ټول عالم کې هر سوا کرل سر وړ سيا عالمه
د ظلم اور دى لگيدلى په افغان عالمه

د خداى بنده د بندگانو بندگي نه مني
د بل تر لاس لاندې يې پټه زندگي نه مني
افغان آزاد - دى پيدا شوى تل آزاد به اوسي

سرو وگوى شي، خود سر خميدگي نه مني
د آزادۍ په مينه تېرى لږ خپل عالمه
د ظلم اور دى لگيدلى په افغان عالمه

غږ والې! هر چې وړگوى له هغه سر نه قربان
چې په سرو وينوي کلکو هغه سنگر نه قربان

وينه د تن چې وړگوى د خپل وطن پر مينه
چې په جگر کيو وي غلبيل هغه تېر نه قربان

ز هر داسې ستر مقام یم په ارمنا عالمه
د ظلم اړوندی لگېدلی په افغان عالمه

-۵-

۱۸ / ۹ / ۱۳۶۶ کبکینځ

په څه به خوښ شو آرام به څه کړم
چې کړان وطن دی له څخه پاتې
شپه نیمه تېره ده نیمه پاتې
اوښکې په مخ مې چې دي اراماتي

نرمون د ژوند د سرښښت او سبا وړتیا فیصله (۱)
د نښه او نښه ده د پرون فیصله
د چا په زور او په نښه د نښه کله شي
د نښه ، د نښه او نښه خون فیصله

(۱) د شپې تېرېدو د نښه د نښه

داستاد خلیلی چ یار

پر یوتو یو ستوری د ادب د آسمان پر یوتو

کلی د لاله زار د فریو می د بوستا پر یوتو

نه بروی زما بیا د ادب په عفلونو کې

خبر اغ دا عجب د گل غونډی او پروا پر یوتو

گل وټو کیدلی د کابل د غره لمنو کې

خدا به د غره گل می څه په دښت بیا پر یوتو

نن بې هر کلي ته د با حکرام توتیا وتلی دي

لال د بدخشان چې ی تر څنگ درحمان پر یوتو

تندرؤ ، ترپان و د سرو می وڅي لښکرو ته

غرو د پلا دو د قلم له میدان پر یوتو

اودی ورو ورو د دښمن په کور سکو ته ورو

ننگ چې و غیبت چې و ننگه انسان پر یوتو

وینہ کی پی مینہ د وطن پہ غور جنگونو و
من د حق د لاری یو غازی سخندانی یو بتو

د اقبال او د خورشید سر پراندا بڼکلی شو
د خورشید پر خاکی قیمتي دافغان پر پوتو

اوسکی دجروح اودغمخوربه وپی نه شاخی

خنگ کی ملگری نو سیاہی دکھوان بیوتی

همه خونرها به خون نغمه روی او کسوفی

پروگرام: د پلازلما غصه د خلیطې وړاندې بل یو ارمان پر پوټو

عقوب اکبر خان صاحب دے دے جہانہ چي استاد جا بدلي کري

پرمخې له لاسه د غروال قلمدان پرېوتو

۱۳۶۶/۵/۹

یہ ہیں کہ وہ اپنے اپنے شریعتوں سے

تتجهون الى... (The text is partially obscured and difficult to read, but appears to be a heading or section title.)

خدایه و ران حکیم و دینار حکیم و آسمان و زمین

چي شي ختم وارتا ڊاڪٽر ڀاڳيڻو

ہم کو دیتیم اور ہمارے وطن پہ سراجی

میں نے اپنے ہر کور کی دی گولی دلی غمروہ

۱۸ / ۱۲ / ۶۲ افغانستان کالونی

د مجاهد سپوږمې شهادت په یاد

بیا ې پر دت شول له خولې نه فریادونه
څه ناتاری، څه غوغاده څه ویرونه

د آسمان لمنې سرې شولې په وینو
مړوږي له آسمان نه تنډرونه

د سپوږمې په شهادت ې کرلې پرې شوي
لمنه مېر شول د یحیی درانده غمرونه

بیا به هغه راکت څرک په اوبه کېږي
چې سپوږمې پرې سوزول شولې تانکونه

بیا به هغه داشکه کړي څرک فعاله

چې سپوږمې کرلې پرې غلبیل د ښمن زړونه

بیا به هغه گروپ ته څرک قومانده ورکړي
چې سپوږمې پرې ماتول سخت سنگرونه

بيا به هغه خزانان خړك په يوه خوله كړي

چې سپوږمې به ترېنه جوړكړل كئارونه

بيا به هغه مورچې خړك كاندې راټينگې

چې سپوږمې پرې تېرول مياشتې كلونه

بيا به هغه مود د چا لارې ته گوري

خړك به وي چې ترينه ښكل كاندې لاسونه

بيا به هغه پلار د چا په مينه پاي

خړك به وي چې لاس خای كاندې حقونه

بيا به هغه بي بي چاته خان سينكار كړي

خړك به وي چې باندي و كاندې نازونه

بيا به هغه دود په چا باندي نازيږي

خړك ټري چې د دت دوايي نازونه

بيا به هغه خرد د چا په نامه ريارې

خړك به وي چې بي قبول كړي سلامونه

بيا به هغه هر چاته وسله ور كړي

خړك به راوړي د سنگر نه پيغامونه

بيا به داسې مود پيدا د چا په كور شي

چې پيدا شي ترې سپوږمې په شان ميرونه

بیا به داسې پلانی په حکم وکړه چې پسه شخړه

چې نصیب یې شي د اتمې داو سیاهونه

په منگلو کې به داسې ځوان وي چیرې

چې پوره کړي د سپوږمۍ تلند ارمانونه

په مټ سنگر کې کافي بوټي تیار کړي

خدا به مه راوړي بیا داسې وختونه

په دنیا کې د ژوند یوازینۍ دے

په برزخ کې کاندې فخر پرې قبرونه

په وطن کې که څو نور سپوږمۍ پیدا شي

راژوندي به شي د تېروخت تاریخونه

د یارې ویاړې د پکتیا لودو شرورو

په نامه مو ورکوي ځوانان سرونه

ستا ورشود هډې د دښمنانو

نرخسې نه شي د روسانو قدمونه

هر یو ځوان ستادی سپوږمۍ اندیښنه مکه

دښمنانو نه به پورته کړي گسرونه

هر یو ځوان دې پهلوان د زمانې دی

په دښمن کړي د پولادو گوزارونه

د شهيد هومينو مرغاڅکي به جوړ کړي

سر هېکيلالاک نه د سر وړينو سيلايو نه

ای د قبر خاړو خدای روی مې دودې

خاړې نکرې د سپوږمې سپين مړونو نه

توچې ټپې يې کړو د جنې چېرې نه کړې

خواب نه کړې سپينه خوله کې سپين غاښونو

قور بے سترگې يې خړې درنه، نه شي

سالم ساتي له غيږه دك هدونه

د خپل دين په مينه سر وکړه غرواله !

چې تاريخ کې دې شي باقي يادگارونه

۱۶ / ۱۰ / ۱۳۶۳

افغان کالوني

پکتيابه وينو بيا تکه سره شکره

اوره پکې بل دی يوه لمبه شپو

چينې سورې دي، د حق نارې دي

په ملحدانو بيا توره شپه شوه

۲ / ۱ / ۶۳، اتحاديه

اورپوري شو

نرما دنڀه ٲه ارمانون باندي اورپوري شو

د گران وطن ٲه غرو غرون باندي اورپوري شو

سڀليخه ! چيري ٲه لاريار كي حاء لستوه

نرما د ميني ٲه باغون باندي اورپوري شو

نرما د باغ غونجه لا گل نه وي چه ورځي دي

د خولر ماليار ٲه اميدونو باندي اورپوري شو

د سره نيكيلاڪ د سره رحمت سيلو ٲه والو

د گل، بلبل ٲتي رازونو باندي اورپوري شو

لکه د شرد کو د ماي بهار وسو حنا و

داسي ٲه د پرو بها رزون باندي اورپوري شو

ٲيمان اوس هنڀ ٲمان ندي مڀلي نشته ٲکي

اوردي، لوگي مڀله حايونو باندي اورپوري شو

د گل غونډۍ په ميله تلای کې نن خواشسته دي
د ارغوان سباسته گلرونو باندې اوږپورې شو

چې هر سپر لمر به يې کوچيان نندارې کولې
نن مې په هغو ايليندونو باندې اوږپورې شو
چې ماز د يگس په پرې د خوږد زهرونو دمه کېده
په هغو لارو ګوډرونو باندې اوږپورې شو

چې د نرۍ تړل سيلانيان به نندارو ته ور تلل
نرماد باميان په تاريخونو باندې اوږپورې شو
چې په نرۍ کې يې مثال دهېا، نه وچيړته
د بد خشان په سرو لالونو باندې اوږپورې شو

چې هر نېستري د آسمان سره رازونه لرل
نن د پکتيا په ځنگلونو باندې اوږپورې شو
چې يې د الله اکبر ناره اوچته کړله
نن د کابل په نملو، جړنو باندې اوږپورې شو

چې په شغلوي د دنيا تياري روښانه کړلې
په هغه مېدمې د ښارونو باندې اوږپورې شو
د حق آواز يې چې د هند بڼکې ودانې کړلې
د بت شکن په يادگارونو باندې اوږپورې شو

د میرویس خان په درانده کوټې نن اړې پرې پرتې
د احمد شاه په عظمتونو باندې اوږدې شو
دلور کړ دینې او بید یارې وانه وسوځېدې
د ننګرهار له تر داکوونو باندې اوږدې شو

نرېنې، فرار په سر د لسیو کې وځې شپې سپرې
هر دهرات په منارونو باندې اوږدې شو
تخت هستم د کونستوریرغل لاندې دی
د جارجم په مکانونو باندې اوږدې شو

چې شوه او زوی به یې د تېن تاریخ قصې کولې
د هندو کش په اثارونو باندې اوږدې شو
چې د وطن د ښمن به لار پکې ورکه کړله
نن مې په هغو کورنیو باندې اوږدې شو

چې په خپو کې به یې هیلو غوږ ځنګونه کول
هغو سیندونو، دریایونو باندې اوږدې شو
خو وطنفرو شو د وطن هستي له منځه یوړه
لور به شلمه د غیرتونو باندې اوږدې شو

د حق نارو به یې له خوبه چې ویده پاڅول
د خدای په پاکو جوړمانیو باندې اوږدې شو

د روحانيونو شايعو مېښې وسو عهدې

د شمعيدانو په قبرونو باندې اوږپورې شو

چې هر مېرمن يې د بابا د راتلونو لار څارلې

د يتيمانو په آهونو باندې اوږپورې شو

مدرسي وړانې شوي تعليم وړه ختم شول

چې موطن په مکتبونو باندې اوږپورې شو

کروندې ودانې شوې بزگر د توپ او بم خوراک شو

په هر سیدلو درمندونو باندې اوږپورې شو

د متهورو، بې پتورو ستمې ورسېدې

د بسورو وړو ځيکرونو باندې اوږپورې شو

ويښې د زړونو مو د اوښکرو په څنگ پېښې

هر په شلیدلو کړکېچونو باندې اوږپورې شو

شاعران ناست دي لاس تر زړې، نوبه څرولیکي

چې بي په ماته قلمونو باندې اوږپورې شو

د خداي دربار کې مودعجن دعا نه قبلېږي

د دعا ځکېو په لاسونو باندې اوږپورې شو

هر څای کې اوږدې مړې لمبې دي دنيا اور اخيستی

اوږد نه اوږي په اوږدونو باندې اوږپورې شو

دادشمید د پاکوینو د سرخه نښه ده

که د آسمان په شفقتونو باندې اورپورې شو

څوک چې پدین باندې مین وي په دین سره

د دین په مینه په سرونو باندې اورپورې شو

سباې نیت دی چې د نړۍ کورونه وسوم

خیر دی که نن زما کورونو باندې اورپورې شو

نارود الله اکبر د بنمن نه لار ورکه کړه

همې باطلو سنگرونو باندې اورپورې شو

غازیان ترې ناروې پخپل کور کې بند یوان پرته دي

چې یو شویلو او ټانکونو باندې اورپورې شو

زما وطن د زموږ ځله ده زمريان زیږوي

ځکه دروس سپکو مریزو باندې اورپورې شو

خلقي، پرچم هم له دې اوڅنې روغ پاتې شول

همې په خوږه هم ځانونو باندې اورپورې شو

چې مرفرمان یې مخالف وله رواجې څښي

ځکه باطلو فرمانونو باندې اورپورې شو

شوکي خپل شاګرد مرادګر په مزاره لار لار

همې ناولو پلانزو باندې اورپورې شو

دغه دغموړځې به تيرې شي خوښي به راشي

نن د مسكو په غلونو باندې اورپورې شو

بريژنف مرهال شو اندروپوف وپسې كډوكړه

دچرنيكو تشوفكرونيو باندې اورپورې شو

اوس كې به چوف كه دگري پشاخيزكي وكړي

وخت ترېنه تير دى په وختونو باندې اورپور شو

ننگيال ملت د وحدت رسي محكمه نيسه

په خاڅاڅه كې مو په خونو باندې اورپورې شو

د يو وحدت په هيله سا راكي چليبي خدايرو

نن دې هډوكو او دكونو باندې اورپورې شو

چوكه، منصبې پكار نه دي اتحاد غواړمه

اوس په چوكي، منصبونو باندې اورپورې شو

هرڅه له يو مخې سرخسري لولې شولن

حكه غرواله! ستا شعرونو باندې اورپورې شو

۱۳۶۲ / ۱۲ - ۲۴

پېنډ اور افغان كالو

قطعات

دعقرب میاشت و دوه شپیتم کال و
دغم شپې و دځې دغم مهال و
عام قتل جبر و په کندهار کې
تالان کړ شوی په دین او مال و

۱۳۶۲ / ۱۰ / ۲۲ انځور کالون

دخدای حکمت دی دخدای قدرت دی
یرخوا رحمت دی بلخوا وحشت دی
خه چې روان دي ، خه چې پېښیږي
دایې عزت دی ، دایې ذلت دے

۱۳۶۲ / ۱۰ / ۲۲ انځور کالون

کله راحت وي ، کله زحمت وي
کله عزت وي ، کله ذلت وي
کله خندا وي ، کله ژړا وي
تل او مدام به دخدای قدرت وي

۱۳۶۲ / ۱۰ / ۲۲ انځور کالون

د چا سترچکښ او بنکود روان دی
 څرک په مینه باندې مست د خپل جانان د
 چا د دین په مینه خاورې کرل سرونه
 څرک باغي له خپل خالق له خپل سبحا دي

افغاني ۱۳۶۳ / ۲ / ۵

غردې هرې خواته فریادونه دي
 ظلم دی وچشت دی کړاوونه دي
 ځوان د پستانه پروت په سنگر کې دی
 جرړې یې نارې د یو تکبیرونه دي

افغاني ۱۳۶۳ / ۱۱ / ۲۲

نارې سورې دي غرو د پکتیا کې
 د بری غرنی په هر خوا کې
 د بنمن د تینتي لورې وړک کړی
 ځوانان ترې تار دي په پکتیکا کې

افغاني ۱۳۶۳ / ۱۲ / ۵

شهید قربان شرد دین په مینه
 سنگرې سړې دي په پاکه وینه
 چې وطن په مینه جنگیږي
 داسې ځوانان دې مولا لرینه

